

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਅਲੌਕਿਕ ਕੰਡਕ

NOVEMBER 2003

ਪੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ।

ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਅਰੋੜਾ
ਪਦਮਨੀ ਅਰੋੜਾ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

In order to continue conserving, digitising and publishing our numerous literature online, we are asking for your support and involvement.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

Digitising our treasures is an ambitious undertaking. Every page, every object, must be photographed individually and with great care. The whole photographic process including lighting, colour temperature, and environmental controls must all be precisely regulated. Post processing is also done with meticulous care including orientation, de-skewing, sizing and finally quality control to ensure the documents reflect the true state of the originals.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information about the process or your contribution - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

ISBN-81-900991-9-1

Publishers :

NOIDA NEWS PVT. LTD.
48, SHARDHANAND MARG
DELHI-110006
INDIA
Tele/Fax : 91-11-2-3219823
 91-11-2-6474433
Mobile : 91-11-9810056710

Copyright © By Publisher & Author

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the Publisher.

Second Issue Nov. 2003

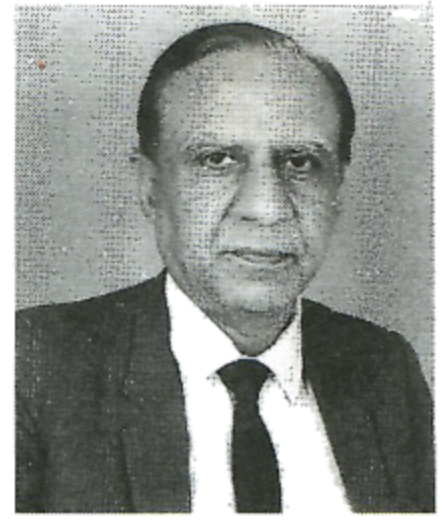
Price : Rs. 25/-

Printed at :

Tara Art Printers
NOIDA - INDIA

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ, ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ !

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਸੂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤਰਕਾ 'ਅਲੌਕਿਕ ਕੌਤਕ' ਛਪਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਠਾਕੁਰ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਦਾ ਵਿਮੋਚਨ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਅੱਸੂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੰਤ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤਰਕਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਸੀ।

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ ਦੀਆਂ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀਆਂ ਮੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪੱਤਰਕਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਖੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ

“ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਇਹ ਪੱਤਰਕਾ ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ। ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨਾਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਾਹਿਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਿਆ ਹਾਂ।” ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸੇਵਕ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿ “ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।” ਸੋ ਆਪ ਸੰਤ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਲਿਖਵਾਓ। ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਥੇ ਅਕਤੂਬਰ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਅੰਕ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਥੇ ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਅੰਕ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ।

ਮੇਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਇਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਕ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਕੌਤਕ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਾਓ। ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਸ ਅੰਕ ਪੜ੍ਹ ਲਓਗੇ ਤਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਗੇ।

ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਏਡੀ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਘਰ-ਘਰ ਜਾਕੇ ਪੱਤਰਕਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮਾ ਲਿਆ ਹੈ : ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਠਾਕੁਰ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੰਗਲੌਰ, ਸੂਬਾ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿੱਲੀ, ਸੂਬਾ ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬਾਬਾਦ, ਸੂਬਾ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਲੇਰ ਕੋਟਲਾ, ਸੂਬਾ ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਵਾਲੀਅਰ, ਸੂਬਾ ਪਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਸੰਤ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੁਧਿਆਣਾ, ਸੰਤ ਸੁਲੱਖਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਇੰਗਲੈਂਡ, ਸੰਤ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੈਂਕਾਕ ਆਦਿ।

ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਲੇ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਬੀਬੀ ਸੱਚੋਂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾਨਗਰ ਵਾਲੀ ਮਿਲੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੱਡਬੀਤੀ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਘਰਵਾਲਾ ਕਾਲੇ ਮੋਤੀਏ ਕਾਰਨ ਅੱਖਾਂ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਘਰਵਾਲੇ ਅਸੀਮ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜੋਤ ਦਿਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬੀਬੀ ਸੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਏਸ ਮੇਲੇ ਦੇ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਮਿੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਉਮੇਸ਼ ਵਰਮਾ ਜਿਹੜੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡਾਈਬਟੀਜ਼ ਕਾਰਨ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਮਨਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਤੇ ਬੜਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਉਮੇਸ਼ ਵਰਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨਿਤਨੇਮ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਬੁਲਾਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ “ਇਹ ਬੰਦਾ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਤਕਲੀਫ ਹੈ।” ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ।” ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ?” ਮੈਂ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬੀਬੀ ਸੱਚੋਂ ਦੇ ਘਰਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜੋਤ ਦਿਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਉਤੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਜੋਤ ਦਿਓ।” ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਜੋਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਲੋਕੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਐਵੇਂ ਹੀ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।” ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਆਪ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋ, ਆਪ ਜੀ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੋ।” ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਉਮੇਸ਼ ਵਰਮਾ ਨੂੰ ਕੰਨ ਵਿਚ ਭਜਨ ਦੇ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਕਰਨ।” ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ ਸੱਚ ਜਾਣਿਓ, ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਉਮੇਸ਼ ਵਰਮਾ ਜੀ ਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਖੁਦ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਸੱਜੀ ਅੱਖ ਦਾ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਅੱਜ ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੌਤਕ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ।

ਅਲੌਕਿਕ ਕੌਤਕ

ALOKIK KAUTIK

November, 2003

ਤਤਕਰਾ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ	-	ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਜੀ ਮੰਡੀ	3
ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ	-	ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੰਸਪਾਲ	6
ਕਾਇਆ ਕਲਪ ਸਤਿਗੁਰੂ	-	ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਾਲੇ	7
ਅਰਦਾਸ ਅਤੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਜਾਨਾਂ ਬਚੀਆਂ	-	ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਲੀ ਨਗਰ	10
ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ	-	ਸੰਤ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੁਰਜੀ	13
ਬੀਬਾ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜਗਦੰਬਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ	-	ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਜੀ ਪਹਾੜਣ ਮੰਡੀ	14
ਜੋਤ ਓਹਾ ਸੋਇ ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਪਲਟੀਐ	-	ਸੰਤ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਘੁੱਲਾ ਜੀ	15
ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਨਰਕ ਏਥੇ ਭੁਗਤਾ ਦਿਤਾ ਹੈ	-	ਸੰਤ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੁਧਿਆਣਾ	18
ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼	-	ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਜੀ	20
ਕਰਨ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ	-	ਸੰਤ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ	22
ਕਰਾਮਾਤੀ ਸਤਿਗੁਰੂ	-	ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਫਰੀਕਾ	24
ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰੂ	-	ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੰਮਰਾ	26
ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਿਅਉ	-	ਬੀਬੀ ਗੁਰਮੀਤ ਕੌਰ ਜੀ	29
ਹੁਕਮ ਮੰਨੈ ਹੋਇ ਪ੍ਰਵਾਨ	-	ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਜੇ ਵਾਲੇ	30
ਦੁੱਖ ਕੱਟਣਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ	-	ਬੀਬੀ ਸਿਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਜੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ	31
ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਮੁਝਕੋ	-	ਸੰਤ ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਨਚੰਦਾ	32

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਸੰਬੰਧਤ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਜੀ ਮੰਡੀ

ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਜੀ ਨੇ ਜਪ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਲੈ ਲੈਣੀ। “ਆਪ ਜਪੈ ਅਵਰੈ ਨਾਮ ਜਪਾਵਹ” ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਢੋਲਕੀ ਲੈ ਇਕੱਲੀ ਨੇ ਹੀ ਢੋਲਕੀ ਵਜਾਉਣੀ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ। ਜਿਹਨੇ ਵੀ ਢੋਲਕੀ ਵੱਜਦੀ ਸੁਣਨੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਬੀਬੀਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਆਈ ਹੈ।

ਇਕ ਮੁੰਡਾ ਸਵੇਰ ਸਾਰ ਬਾਹਰ ਬੈਠਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਢੋਲਕੀ ਵਜਾ ਕੇ ਲੰਘਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਬੜਾ ਉਚਾ ਲੰਮਾ ਸਿੱਖ ਚਿੱਟੇ ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਤੁਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਬੇਹਾਲ ਹੋ ਗਈ। ਮਸਤਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਕਹੇ ਕਿ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

1984 ਦੇ ਦੰਗਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੰਡੀ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਦੌਰੇ ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਾਂਦਿਆਂ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਗਏ - “ਮੰਡੀ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਏਨਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।” ਮੰਡੀ ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਲੀਆਂ ਵਜਾ ਵਜਾ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਲਗਨ ਵੇਖਦਿਆਂ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਜੀ ਨੂੰ ਲੋਹ ਤੇ ਬੈਠਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਣ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਬੀਬੀ ਮਸਤਾਨੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਚੀ ਉਚੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ - ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ।

ਇਕ ਖੁੱਡੇ ਵਿਚ ਪਈ ਟੁਟੀ ਹੋਈ ਢੋਲਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਉਹ ਜਿਹੜੀ ਢੋਲਕੀ ਪਈ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਪੁੜ੍ਹੇ ਪੁਆ ਕੇ ਉਹ ਢੋਲਕੀ ਤੇ ਛੈਣੇ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਦਿਓ। ਬੀਬੀ ਢੋਲਕੀ ਛੈਣੇ ਵਜਾ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ।

ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸਾਜ ਲੈ ਕੇ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰੇ। ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ

ਕਿ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਓਧਰ ਲੰਗਰ ਵੱਲ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਪੁੱਛਿਆ - “ਆਪ ਹੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਹੋ?”

ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਿਹਾ - “ਜੀ ਹਾਂ।” ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਢੋਲਕੀ ਤੇ ਛੈਣੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿਤੇ। ਸਿੱਖ ਉਥੋਂ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਇਹ ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਕੋਈ ਰੂਪ ਧਾਰ ਸਾਜ ਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਏਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਜੀ ਦਾ ਪੇਕਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਜਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਹੁਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਏਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਹਰ ਵਕਤ ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਹੁਨਰ ਹੈ। ਇਸੇ ਸੇਵਾ ਭਾਵਨਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਅੱਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਬੀਬੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀਓ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਵਰਗਾ ਨਰੋਆ ਸਰੀਰ ਦਿਓ।”

ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਬੀਬੀ ਦਾ ਕੱਦ ਛੋਟਾ ਸੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਜੀ ਦੇਹ ਤੋਂ ਵੀ ਉਚੇ ਲੰਮੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ -

“ਦੇਹ ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਵਰਗੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਮੰਗਦੇ ਕਿ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੈਸੇ ਵਲੋਂ ਸਾਡੇ ਵਰਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇ।”

ਬੱਸ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਹਨਾਂ ਬਚਨਾਂ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵਰ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਬੀਬੀ

ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਇਹ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਵੀ ਪੂਰੇ ਹੋ ਉਤਰੇ ਹਨ। ਲੜਕੀਆਂ ਲੜਕੇ ਸਭ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਪੂਜਯ ਮਾਤਾ ਚੰਦ ਕੌਰ ਜੀ ਨੇ ਮੰਡੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸਰੋਵਰ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਕ ਲੱਖ ਰੁਪਈਆ ਤੁਹਾਡੇ ਵਲੋਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

‘ਸਤਿਬਚਨ’ ਕਹਿ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਜੁੱਟ ਗਈ। ਘਰ ਘਰ ਜਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤੇ ਕੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਭਨਾਂ ਕੋਲੋਂ, ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਰੁਪਈਆ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਸੇਠ ਦੀ ਮਾਤਾ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਤਾ ਦਾ ਕੜਾ ਤੇ ਮੁੰਦਰੀ ਦਾਨ ਕਰੋ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਤਾ ਸਿੱਧੀ ਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਈ। ਕੜਾ ਤੇ ਮੁੰਦਰੀ 15000/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਿਕਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਲੱਖ ਤੇ ਤੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਹੋਰ ਬੀਬੀਆਂ ਤੇ ਸੂਬਾ ਜੀ ਸਮੇਤ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਣ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਦੌਰਾ ਸੀ। ਮੰਡੀ ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਵੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ। ਉਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ - “ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਏ ਹੋ?”

ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਤਾ - “ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੋ।” ਤਾਂ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜਿਹਨਾਂ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - “ਇਹ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨਹੀਂ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਹੈ।” ਵਾਹਵਾ ! ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗੂ ਕੰਮ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹੀ ਸੀ, ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਦੇ ਦਿਤਾ।

ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਹਿਤ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ। ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ - “ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਤੇਲ ਪੁਆ ਦਿਆਂ ਤੇਰਾ ਕਿਹੜਾ ਮੁੱਲ ਲੱਗਦਾ।” ਮਤਲਬ ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਕਿਹੜਾ ਮੁੱਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਤੇਲ ਪੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਣ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਮਾਈਆਂ ਦੀ ਖਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆਈ। ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਮਾਈਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। 300 ਰੁਪਏ ਪੂਰਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਤੇ ਕਿਹਾ - “ਪੂਰਬਾ ਜੀ, ਏਹ ਪੈਸੇ ਰੱਖ ਲਓ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਾਰ

ਵਿਚ ਤੇਲ ਪੁਆ ਲਓ।”

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਛਕਿਆ। ਸਵੇਰੇ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ - “ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਲਓ, ਮਨਾਲੀ ਜਾਕੇ ਛਕਾਂਗੇ।” ਮਾਈਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ। ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਅਜੇ ਦਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ।”

ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਜੱਥੇਦਾਰਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਜੱਥੇਦਾਰਨੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - “ਸਭ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਜਾਓ।” ਸਭ ਮਾਈਆਂ ਭਜਨ ਕਰਨ ਬੈਠ ਗਈਆਂ।

ਰਜਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ, ਕਾਰ ਵਿਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਖਰਾਬੀ ਆ ਗਈ। ਕਾਰ ਸਟਾਰਟ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਕੈਨਿਕ ਨੇ ਗੱਡੀ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਮੰਡੀ ਹੀ ਛਕਿਆ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਵੀ ਮੰਡੀ ਹੀ ਲਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਗੱਡੀ ਦੀ ਚਾਬੀ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਮਾਈਆਂ ਕੋਲ ਹੈ।”

ਭਾਵ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮਾਈਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਬੁੱਝ ਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਰੱਜ ਰੱਜ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਮੇਲੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਈ। ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਜਾਓ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਹੁਣ ਮਨਾਲੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੋ ਜੀ।” ਗੱਡੀ ਸਟਾਰਟ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਈਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਲ ਛੱਡਿਆ।

ਪੋਤਰਿਆਂ ਦੀ ਦਾਤ :-

ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦੀ ਨੂੰਹ ਦੇ ਘਰ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ (ਦੋ ਲੜਕੇ ਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ) ਹੋਕੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ। ਲੜਕੀ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਦਾ ਟੇਵਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ - “ਬੀਬੀ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਸਾਰੇ ਬੜੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ।

ਪਰ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਮੰਡੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰਹ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਹੋਈ। ਪੋਤਰੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “40 ਦਿਨ ਸੋਧ ਰੱਖੇ ਭਜਨ ਭਗੋਤੀ ਦੀ ਮਾਲਾ ਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ।”

‘ਸਤਿਬਚਨ’ ਕਹਿ ਦੋਵੇਂ ਨੂੰ ਹ ਸੱਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਸੋਧ ਰੱਖ ਲਈ। ਅਜੇ 40 ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਆਸ ਬੱਝ ਗਈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਬੱਚਾ ਉਠਕੇ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਜਾ ਬੈਠਾ। ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਹ ਦੇ ਘਰ ਹੁਣ ਦੋ ਲੜਕੇ ਹਨ। ਇਕ ਬੱਚਾ 8-9 ਸਾਲ ਦਾ ਤੇ ਇਕ 5 ਕੁ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਏਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਵਰਤਾਉਣ, ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜਣ ਵਿਚ ਹੀ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਕੌਤਕ ਬਾਰੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੇਹ ਦਾ ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਡੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਕੋਠੀ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ “ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਾਲਾ ਮਾਰ ਦਿਓ, ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਵੇ।”

ਬੀਬੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ “ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਲੰਗਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਨਾਲੇ ਚਰਨ ਪੁਆਉਣੇ ਸਨ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ?” ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਸੇ ਵਕਤ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਰਤਨ ਸਿੰਘਾ, ਚੁੱਕ ਆਪਣੇ ਭਾਂਡੇ ਤੇ ਚਲ ਬੀਬੀ ਵੱਲ ਲੰਗਰ ਕਰੀਏ।” ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਲਾਂਗਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਲੰਗਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਏ। ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਹ ਦਾ ਓਹਲਾ ਕਰ ਗਏ ਤਾਂ ਮੰਡੀ ਉਹਨਾਂ ਨਮਿਤ ਪਾਠ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਣ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਖੂਹ ਦਾ ਟੱਪ ਲਾਇਆ। ਜਿਹੜੇ ਖੂਹ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਮਾਈਓ ਲਿਆਓ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਇਥੇ ਹੀ ਛਕੀਏ।”

ਮਾਈਆਂ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਲੈ ਆਈਆਂ, ਟੋਕਰਾ ਭਰ ਗਿਆ। ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਖੰਡ ਤੇ ਘਿਓ ਰਲਾ ਕੇ ਬਾਟਾ ਭਰ ਲਿਆਈ। ਪੰਡਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਟਾ ਫੜਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਬੀਬੀ ਆਹ ਕੀ ! ਹੱਥ ਲਬੇੜਨ ਲਈ ਲੈ ਆਈ ਏਂ।”

ਏਨੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੂੰ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤੇ ਸਿਰਫ ਦੀਵਾਨ ਲਾਉਣੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਲਿਆ ਬੀਬੀ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾ।” ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬੀਬੀ ਹੱਥੋਂ ਆਪ ਗੜਵਾ ਫੜ ਲਿਆ। ਗੜਵੇ ਵਿਚ ਖੰਡ ਘਿਓ ਪਾ ਤੇ ਲੱਗੇ ਆਪ ਖੰਡ ਘਿਓ ਵਰਤਾਉਣ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਰਵਾਲਸਰ ਦੀ ਕੋਠੀ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਾਈਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਨਾ ਥੱਕਣ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਤਸਲੇ ਫੜਨ ਮਸਾਲੇ ਦੇ ਬੀਬੀਆਂ ਹੱਥੋਂ। ਜਦੋਂ ਸਲੈਬ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਹਨਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬੜੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਸੇਵਾ ਅੱਜ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਬਰਤਨ ਅੱਜ ਮੈਂ ਮਾਂਜਾਂਗਾ।” ਬੀਬੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਹ ਆਪ ਜੀ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ? ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਡੰਡਾ ਫੜਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ - “ਜਿਹੜੀ ਬੀਬੀ ਆਪਣਾ ਜੂਠਾ ਥਾਲਾ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਮਾਰ ਪਏਗੀ।” ਧੰਨ ਹਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ! ਮਾਈਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਦੇ ਜੂਠੇ ਬਰਤਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਪ ਮਾਂਜੇ। ਮਾਈਆਂ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਵੇਖਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ - ਸੇਵਾ ਵੀ ਉਹ ਜਿਹੜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮੰਜੂਰ ਹੋਵੇ।

“ਸਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮਨਿ ਮੰਨੈ।” ਮੰਡੀ ਦੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਹਦੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹਨ।

ਟਾਈਗਰ :-

ਲੜਕੇ ਟਾਈਗਰ ਬਾਰੇ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਖੁਲ੍ਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਕੁੱਝ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਉਸਦਾ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਬੱਦਲ ਗਰਜਣ ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਟੁੱਟਕੇ ਉਹਦੇ ਉਤੇ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੱਗੀਆਂ। ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਵੇਲੇ ਲਾਵਾਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਲੰਗੜਾਂਦੀ ਲੱਤ ਨਾਲ ਲਈਆਂ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਗੱਡੀ ਰੋਕੀ। ਉਸਨੇ ਅਗਾਂਹ ਹੋ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਤੂੰ ਸਾਰਾ ਕੁੱਝ ਛੱਡ ਦੇਹ, ਫੇਰ ਵੇਖ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਕੀ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਬਚਨ ਮੰਨ ਲਿਆ ਤੇ ਉਹ ਅੱਜ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿਚ ਖੇਡਦਾ ਹੈ। ਖੁਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਲੜਕੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ, ਸੋਧ ਮਰਿਆਦਾ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੱਥੇਦਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ।

ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੰਸਪਾਲ

ਸ੍ਰਦਾਰ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸਿੱਖ ਸਨ। ਸ੍ਰਦਾਰ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਸੰਤ ਠਾਕੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਨ।

ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਈ ਸ਼ੁਗਰ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿਚ ਚੀਫ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਰਹੇ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਿਜਲੀ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹੇ। ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਉਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਮਿਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ 'ਚ ਸੀ।

ਇਕ ਵਾਰ ਦਾ ਜਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਕਾਰ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ?” ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਜੀ ਦੋ ਲੜਕੇ ਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ ਹੈ।” ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਇਕ ਲੜਕੀ ਹੋਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਚਲੋ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਇਕ ਕੰਨਿਆ ਤੇਰੇ ਘਰ ਹੋਰ ਹੋਵੇਗੀ।” ਸੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਲੜਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾ ਲਿਖਾ ਕੇ ਉਸਦਾ ਆਨੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਉਹ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਬੜੀ ਸੁਖੀ ਵੱਸਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਫੁਰਨੇ ਆਪੇ ਪੂਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਲਕੱਤੇ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਟੇਨਲੈਸ ਸਟੀਲ ਦੇ ਬਰਤਨ ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਚਲੇ ਸਨ। ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਬਰਤਨ ਖਰੀਦੇ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਬਰਤਨ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦੇਣਗੇ ਤੇ ਟਰੰਕ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ ਟਰੰਕ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਕੁੱਝ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆ ਗਏ। ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਨਵੇਂ ਬਰਤਨਾਂ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਛਕਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰੰਤੂ ਟਰੰਕ ਦੀ ਚਾਬੀ ਹੀ ਨਾ ਲੱਭੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਮਾਨਤ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੀ। ਚਾਬੀ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਲੱਭ ਪਈ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਭਾਂਡੇ ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇਕੇ ਆਏ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਸ੍ਰਦਾਰ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਇਕ ਵਾਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੁਣਾਈ। ਬਿਜਲੀ ਬ੍ਰਦਾਰ ਜੀ ਦੀ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਏ।

ਇਕ ਵਾਰ ਸਰਦੀ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਹੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਛੱਕ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਮੇਰਾ ਮੰਜਾ ਧੁੱਪੇ ਵਿਛਾਵੋ, ਜਿਥੇ ਟਿਕਵੀਂ ਧੁੱਪ ਹੋਵੇ।” ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਤ ਵਿਚ ਮੰਜਾ ਵਿਛਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਥੇ ਟਮਾਟਰਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਆਮ ਬੀਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਟਮਾਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਰ ਇਕ ਬੂਟੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਤੂਤ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁੱਝ ਘੰਟੇ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਉਹਨਾਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿਚ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਕੁੱਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿਚ ਹਰੀਆਂ ਕਰੂੰਬਲਾਂ ਫੁੱਟ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਨਾਲ “ਸੁੱਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ” ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਰਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਦਾਰ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਫਸੋਸ ! ਉਹ ਬੰਗਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਸਮਾਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਸ੍ਰਦਾਰ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਾ ਕਦੇ ਵੇਖੀ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ - “ਸੁੱਕੇ ਹਰੇ ਕੀਏ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ।”

ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ !

ਕਾਇਆ-ਕਲਪ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਾਲੇ

ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਕਿ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਡੇਰੇ ਰਹਿਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਰ ਵਕਤ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤ ਬਹੁਤ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ -

ਸੰਤ ਜੀ ਚਾਰ ਭਰਾ ਹਨ। ਦੋ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਦੋ ਨੇ ਐਸੀ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਰਹਿਕੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਿਹੰਗਮ ਸਾਧ ਹੀ ਰਹੇ। ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਘੋਟਣੀਆਂ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਹਿਰੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਜਨ ਦੱਸਕੇ, ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਮਰਪਤ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਆਪ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਮਨਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਰਾ ਕੁੰ ਮੁੰਡਪੁਣੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁੰਡਾ। ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਮਰਿਆਦਾ ਛੱਡਕੇ, ਆਪਣੀ ਸੰਪਰਦਾ ਛੱਡਕੇ, ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗੂ ਕੁਰਹਿਤਾਂ ਵਿਚ ਪੈਕੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸੰਤ ਜੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੋਰੇ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ 2-3 ਸਿੰਘਾਂ, ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਐਰੋਪਲੇਨ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਤ ਜੀ ਨਾਲ ਆਏ। ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਪਿੰਡ ਡੱਲੇਵਾਲ ਹੈ। ਸੰਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਵੱਲ ਘੁੰਮਣ ਗਏ। ਉਥੇ ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੈਠਾ ਚਿਲਮ ਪੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚਿਲਮ ਹੁੱਕੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ - “ਜਾਹ ਮੁੰਡਿਆ ਤੈਨੂੰ ਬਾਈਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣਾ ਹੈ।”

ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਖਿਆ - “ਜਾਹ ਓਏ

ਫਕੀਰਾ, ਨਾਨਕ ਨੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ? ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਬਤੇ ਬੱਕਰੇ ਵੱਢ ਵੱਢ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ।”

ਫਿਰ ਕਿਹਾ - “ਤੈਨੂੰ ਏਨੀ ਸੋਝੀ ਕਿਥੋਂ ? ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਗਧੀ ਤੂੰ ਚੁੰਘਣ ਡਿਹਾ ਹੈਂ।” ਏਨੇ ਨੂੰ ਉਸ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਨੇ ਵੇਖਦਿਆਂ ਵੇਖਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਚਿਲਮ ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲ ਬਣ ਗਏ। ਸੰਤ ਜੀ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੋਤਕ ਵੇਖਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ। ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ -

“ਆਹ ਵੇਖ ਲੈ ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਹ ਵਾਲਾ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਣ ਲੱਗੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਵੇਖ ਲੈ ਇਹ ਗਧੀ ਦਾ ਦੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ।” ਖੇਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਏ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਚਿਲਮ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਆਹ ਕੀ ਗਧੀ ਚੁੰਘਣ ਲੱਗਾ ਹੈਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ 22 ਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ।”

ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਆਖਿਆ - “ਵਾਹ ਓਏ ਪੁੱਤਰਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦੇ ? ਉਸ ਫਕੀਰ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸੁਲੱਖਣਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਵਾਕ ਕੱਢੇ ਹਨ।”

ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ - “ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਹੈ ?” ਪਿਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ “ਇੱਕੀ ਸਾਲ।” ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪੈ ਜਾਓ, ਐਵੇਂ ਹੀ ਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁੰਡਾਗਰਦੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਣਿਆਈ ਮੌਤੇ ਮਾਰ ਜਾਏ।”

ਬੱਸ ਉਦੋਂ ਕੁ ਜਿਹੇ ਹੀ 22ਵਾਂ ਸਾਲ ਲੱਗਿਆ ਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸੰਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਵਿਦਾਸੀਆ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਐਰੋਪਲੇਨ ਤੇ ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਹੋਰੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਏਦਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਰਦਾ ਦਾ ਸਾਧ ਆ ਜਾਵੇ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਪ੍ਰਵਾਨ। ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਆਇਆਂ ਆਖਿਆ। ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਰਜਾਈ ਚਰਨ ਕੌਰ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿਤੀ। ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਵਗੈਰਾ ਲਿਆ ਕੇ ਛਕਾਓ। ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ - “ਬਾਬਿਆਂ ਲਈ ਦੁੱਧ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਆਖਿਆ -

“ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਦੁੱਧ ਤੂੰ ਖੁਦ ਪਿਆ ਕੇ ਆ।” ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਭਾਂਡੇ ਲੈਕੇ ਦੁੱਧ ਲਿਆ ਤੇ ਜਾਕੇ ਕਿਹਾ “ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਹ ਦੁੱਧ ਪੀਓ।”

ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਬਕਿਆ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ - “ਓਏ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਚੜਾਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਪੀਈਏ। ਪਿਓ ਤੁਹਾਡਾ ਏਡਾ ਸਾਧ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਮ ਲਾਹੀ ਹੋਈ ਏ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਫਸਲਾਂ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਤੇ ਬੱਕਰੇ ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।”

ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ - “ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਦੁੱਧ ਪੀ ਲਓ। ਦੁੱਧ ਕੋਈ ਸਾਡਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਦੁੱਧ ਤਾਂ ਗਾਈਆਂ ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਹੈ।” ਗਾਈਆਂ ਮੱਝਾਂ ਕਿਹਦੀਆਂ ਹਨ ? ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ - “ਉਹ ਬਾਪੂ ਦੀਆਂ।” ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਬਈ ਦੁੱਧ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਪਰ ਤੂੰ ਵੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁੱਝ ਲੈ।” ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਦੇ ਤੇ ਭਾਗ ਜਾਗਣੇ ਹੀ ਸਨ, ਵਕਤ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਤੰਬਾ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਝੱਟ ਨਾਲ ਤੇੜੇ ਚਾਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਵਿਛਾ ਦਿਤੀ ਤੇ ਆਖਿਆ - “ਦਿਓ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ?”

ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੀ ਨਾ ਰਹੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੋਰ ਜੋਰ ਦੀ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਕੇ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ - “ਓਏ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘਾ, ਏਧਰ ਆ, ਵੇਖ ਆਹ ਕਿੱਡੀ ਵੱਡੀ ਮੰਗ ਮੰਗਦਾ ਈ - ਇਹਨੂੰ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿੱਖ ਬਣਾਉਣਾ, ਇਹ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡਾ ਹੈ। ਕਹਿ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਘੁੱਟ ਕੇ ਲਾ ਲਿਆ ਤੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਭਜਨ ਦੇ ਦਿਤਾ। “ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।”

ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਭਜਨ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਕਾਗਜ਼ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਤੇ ਮੁਹਰ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕੀਮਤ ਉਸਦੀ ਉਦੋਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।”

ਬੱਸ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕਾਇਆ ਹੀ ਪਲਟ ਗਈ। ਸੰਤ ਭਜਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਲਾਹ ਦਿਤੀ। ਬਿਰਤੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਮਸਤਾਨੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਗਏ ਰਸਤੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿਤਾ। ਕਿਉਂ ਜੁ ਉਸਦਾ ਸੱਜਰਾ ਸੱਜਰਾ ਵਾਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਆਪ ਐਸੇ ਨਾਲ ਹੋ ਤੁਰੇ ਕਿ ਪਿਛਾਂਹ ਮੁੜਕੇ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਰਿਆਣੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਆ ਗਏ।

ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਤੋਂ ਉਨੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਇਕ ਰਾਤ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੋਇਆ - “ਇਕ ਕੇਲੇ ਦਾ ਦਰਖਤ ਹੈ, ਇਕ ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਤੇ ਇਕ ਬੋਹੜ ਦਾ ਦਰਖਤ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਉਸਤਾਦ ਦਾ, ਜਿਹੜਾ ਗਤਕਾ

ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਆਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਦੈਂ।”

“ਜੀ ਨਹੀਂ।”

ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ - “ਆਹ ਜਿਹੜੀ ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ। ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾ ਦੇਹ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਇਹਨੂੰ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਣਾ। ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ। ਬੋਹੜ ਦਾ ਦਰਖਤ ਜਿਹੜਾ ਹੈ ਇਹ ਇਕ ਐਸੀ ਥਾਂ ਹੈ - ਜਿਸਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਬੈਠ ਮੁਸਾਫਿਰ ਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਥਕਿਆ ਹਾਰਿਆ ਆਵੇ। ਇਹ ਇਕ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਕੇਲੇ ਦਾ ਦਰਖਤ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਹੀ ਫਲ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।”

ਬਸ ਏਸ ਸੁਪਨੇ ਵੱਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੇ ਤੇ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਅਗਾਂਹ ਨੂੰ ਹੀ ਤੋਰ ਲਿਆ। ਏਹਨਾਂ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਤਕ ਨਾ। ਬਸ ਘੁੰਮਦੇ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆਣ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ।

ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਦੋਂ ‘ਬਾਬਾ ਜੀ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਨ, ਆਣ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ -

“ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਕੁੱਝ ਕੁ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਆਦਮੀ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਾਢੀਆਂ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸੀਂ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।”

ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਬੇਅੰਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਘਟ ਘਟ ਦੇ ਪਟ ਦੀ ਜਾਣਨਹਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾ ਛਡਿਆ ਸੀ। ‘ਸਤਿਬਚਨ’ ਕਹਿ ਸੰਤ ਲੰਗਰ ਵੱਲ ਹੋ ਤੁਰੇ।

ਉਸ ਵਕਤ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸੂਬਾ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਈਰਖਾ ਵਿਚ ਆਕੇ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਖਤਰੀ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਕਣਕ ਵੱਢਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿਤਾ। ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀਂ ਤਾਂ ਜੱਟਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਇਕ ਤਾਂ ਉਮਰ ਦੇ 10-11 ਸਾਲ ਦੇ, ਦੂਜੇ ਤਰਖਾਣ ਖਤਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦਾਤੀ ਕਦੇ ਫੜਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖੀ, ਸੋ ਉਂਗਲਾਂ ਵੱਢ ਲਈਆਂ। ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਣ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ ਨੇ, ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲਓ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੇ ਜਾ ਦਰਸ਼ਨ

ਕੀਤੇ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਵੱਢੇ ਵੇਖ ਪੁਛਿਆ - “ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ?”

ਜਦ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੂਬਾ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਤੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸੂਬੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਬਹੁਤ ਝਿੜਕਿਆ। ਹੁਕਮ ਕੀਤੇ ਨੇ - “ਕੀ ਇਹ ਬੱਚੇ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ। ਇਹ ਰਾਮ ਗਊਆਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਲਾ ਛੱਡੀਆਂ ?” ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਹ ਮੁੰਡੇ ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਸੰਤ ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵੇਖੇ ਨੇ ਪਾਣੀ ਢੋਂਦੇ ਲੰਗਰ ਲਈ। ਇਹ ਲੰਗਰ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣਾ ਕਰਦੇ ਨੇ। ਇਹ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਲਗਣਗੇ।”

‘ਸਤਿਬਚਨ’ ਕਹਿ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਕਾਰ ਸੰਭਾਲ ਲਈ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਬੱਚਾ ਹੀ ਸੀ, ਕਾਹਲੇ ਪੈ ਗਏ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣ - “ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਛੁੱਟੀ ਲਓ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਹਰੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੌਕਾ ਪਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

“ਨਹੀਂ ਜੀ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।” “ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾਂ।”

ਛੁੱਟੀ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਸੱਤ-ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੌਕਾ ਪਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹਾਨਾ ਪਾ ਜਾ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀਓ, ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਦੌਰੇ ਤੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦੁਆਬਾ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਖਾਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਤੁਸੀਂ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਇਕ ਇਕ ਜਣਾ ਦੋ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਇਆ ਕਰੋ ਤੇ ਬਾਕੀ ਏਥੇ ਰਹਿਕੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਜਾਓ।” ਫੇਰ ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਦੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਰਹਿੰਦਿਆਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਜੋ ਜੋ ਜਿਹੜਾ ਜਿਹੜਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਕਰੀ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।” ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ, ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ, ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ।” ਅਟਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ - “ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਕਤ ਕੁੱਝ ਕੁ ਸਿੱਖ ਆਪਸ ਵਿਚ ਬਚਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਭਜਨ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਫਲੀਭੂਤ ਹੋਵੇ।”

ਇਕ ਕਹਿੰਦਾ - “ਯਾਰ ! ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਦੂਜਾ ਕਹਿੰਦਾ - “ਨਹੀਂ ਯਾਰ, ਭਜਨ ਭੋਰੇ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਜਨਾਨੀ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲੱਗੇ।” ਤੀਜਾ ਕਹਿੰਦਾ - “ਨਹੀਂ ਯਾਰ, ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲਗਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਬਣਦੀ ਨਹੀਂ। ਜਨਾਨੀ ਕੋਈ ਮਾੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।” ਚੌਥਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ - “ਯਾਰ ਆਪਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ ਕਰੀਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਛੀਏ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਜਨ ਕਰੀਏ, ਜੋ ਕਿ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਫਲੀਭੂਤ ਹੋਵੇ।” ਫੈਸਲਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਣ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਨਵਿਰਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ - ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਸੁਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਠੇ ਤੇ ਮਧੁਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਗਈ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਕਰਨੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਧ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਵੀ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਸਾਰੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਭਜਨ ਕਰਦੇ ਨੇ। ਪਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚੋਂ ਆਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਭਜਨ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਿਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਝੁਕ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਥੇ ਆਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਝੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਥੇ ਆਕੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।”

“ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਰਹੇ ਨਾ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰ ਜ਼ਰੂਰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣੇ ਹਨ।” ਇਹਨਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨਾਲ ਅਟਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘਾ, ਲੈ ਲੈ ਛੁੱਟੀ, ਤੂੰ ਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਛੁੱਟੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਚੱਟ ਲਾਈ ਛੱਡਦਾ ਹੈਂ।”

ਸੋ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਅੱਜ ਤਕ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪੂਰੀ ਸੋਧ ਮਰਿਆਦਾ ਨਾਲ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖਤ ਵਾਕ “ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾਂ” ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਹੀ ਸਨ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਏ ਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਦੁੱਖੀ ਦੀ ਫਰਿਆਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਤ ਜੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ।

ਅਰਦਾਸ ਅਤੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਜਾਨਾਂ ਬਚੀਆਂ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਲੀ ਨਗਰ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਹੀ ਬੇੜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਈ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਉਸ ਹਿਮ-ਖੰਡ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਛਾਈ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸ ਮੰਦ ਸਮੀਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵੱਗਣ ਨਾਲ ਘਾਹ ਤੇ ਪਏ ਤੂਲ ਦੇ ਕਿਣਕੇ ਵੀ ਮੋਤੀ ਦੀ ਆਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇਸਰ ਦੀ ਖਿੜੀ ਹੋਈ ਉਸ ਕਿਆਰੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਪਹੁੰਚਕੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਕੇ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹੀ ਹਾਲਤ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੀ ਹੈ।

ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸੂਬਾ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਦੇ ਹੱਤਿਆ ਕਾਂਡ ਦਾ ਏਨਾ ਦੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਕਿ ਸਾਰਾ ਸਮਾਜ ਹੀ ਸਿੱਖ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਵੇਕ ਨਾਮ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਨਾ ਰਹੀ ਤੇ ਸਭ ਪਾਗਲ ਉਨਮਾਦੀ ਹੋਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਪੈ ਗਏ।

ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਸੱਤ ਅੱਠ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨਿਸਚਿਤ ਸੀ। ਜਿਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਆਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ।

ਸੰਨ 1984 ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਰਮੇਸ਼ ਨਗਰ ਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਮਹੱਤਵ ਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਬੈਠਕ ਹੋਈ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਠਾਕੁਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੇਠ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਾਵਲਾ, ਰਾਜ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਲੱਖਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਉਸ ਬੈਠਕ ਵਿਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨ ਮੂਰਤੀ ਭਵਨ ਜਾਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੂੰ

ਭਾਵ-ਪੂਰਤ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 4-5 ਕਾਰਾਂ ਲੈਕੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚੋਂ ਸੇਠ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਤਿੰਨ ਮੂਰਤੀ ਭਵਨ ਵੱਲ ਚਲ ਪਏ।

ਤਿੰਨ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬੜਾ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਉਥੇ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਇਕੱਠਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਨਾਅਰਿਆਂ ਨਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਗੂੰਜ ਰਿਹਾ ਸੀ - “ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਅਮਰ ਰਹੇ, ਖੂਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਖੂਨ ਸੇ ਲੇਂਗੇ।”

ਜੋ ਵੀ ਸਿੱਖ ਉਥੋਂ ਦੀ ਗੁਜਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭੀੜ ਉਸ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰਦੀ। ਪੁਲਿਸ ਜਾਂ ਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲਾਚਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਫਿਰ ਜਾਣ-ਬੁੱਝਕੇ ਉਸ ਭੀੜ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲੋਕ ਲਾਈਨਾਂ ਲਗਾਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਦੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਤਿੰਨ ਮੂਰਤੀ ਭਵਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰ ਤੇ ਰਾਜ ਸਭਾ ਦੇ ਸਾਂਸਦ ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਨੇ ਜਾਕੇ ਉਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਈ। ਉਸ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੇ ਭੀੜ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਨਾਅਰੇ ਲਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੇ - “ਯੇ ਇੰਦਰਾ ਜੀ ਕੇ ਹਤਿਆਰੇ ਹੈਂ, ਖੂਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਖੂਨ ਸੇ ਲੇਂਗੇ।”

ਇਹ ਦੇਖਕੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਏ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - “ਵੇਹ ਜਲਦੀ ਸੇ ਸਾਥ ਵਾਲੀ ਸੰਸਦ ਸਦਸਯ ਕੀ ਕੋਠੀ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਏਂ। ਨਹੀਂ ਤੋ ਭੀੜ ਆਪ ਕੋ ਪੱਥਰੋਂ ਸੇ ਹੀ ਮਾਰ ਡਾਲੇਗੀ।”

ਇਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਘਬਰਾ ਕੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਭੀੜ ਨੇ ਪੱਥਰ, ਜੁੱਤੀਆਂ, ਗਮਲੇ ਜੋ ਵੀ ਹੱਥ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜੋ ਵੀ ਹੱਥ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਰ-ਧਾੜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁੱਝ ਕੁ ਪੱਥਰ ਇਹਨਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੱਗੇ।

(ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ)

ਇਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਜਦੋਂ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਕੋਠੀ ਦਾ ਫਾਟਕ ਬੰਦ ਸੀ। ਗੇਟ ਦੇ ਉਪਰ ਲੰਮੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਸਲਾਖਾਂ ਲਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਅਗਰ ਤੁਮ ਲੋਗ ਅਪਨੀ ਜਾਨ ਬਚਾਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਤੋ ਫਾਟਕ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਕੋਠੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਓ।”

ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਫਾਟਕ ਟੱਪਣ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਫਾਟਕ ਕੁੱਦਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਨ ਬੁੱਢੇ ਸਭ ਫਾਟਕ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਪਾਰ ਉਤਰਨ ਲੱਗੇ। ਨੁਕੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਸਲਾਖਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਖਮੀ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਜਿਥੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਏ, ਉਸ ਸਾਂਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬਿਠਾਕੇ ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ।

ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਭੀੜ ਫਾਟਕ ਤਾਂ ਨਾ ਤੋੜ ਸਕੀ ਪਰ ਦੀਵਾਰ ਤੋੜਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਵੜੀ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਂਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਸਾਂਸਦ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੇ ਝੂਠ ਬੋਲ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਇਧਰ ਦੀ ਇਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ।

ਸਾਰੀ ਭੀੜ “ਮਾਰੋ-ਮਾਰੋ” ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਵੇਰੇ ਨੌ ਵਜੇ ਦੀ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤੇ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਲਈ ਆਖਿਆ।

ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਭਵਨ ਵਿਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਗਿਆਨੀ ਜ਼ੈਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ, ਉਸ ਨਾਲ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਚੌਂਕ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਪੁਲਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਸੈਨਿਕ ਵੀ ਬਾਹਰ ਗਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।”

ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਇਕ ਬਜੁਰਗ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਾਲੀ ਨਗਰ, ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ

ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਕਿ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ।

ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਸੱਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ -

“ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ! ਅਸੀਂ ਬੜੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਸ ਗਏ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਲਈ ਖਤਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਵੀ ਮਦਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਆਪ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ।

ਅਰਦਾਸ ਉਪਰੰਤ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਮਾਲਾ ਲੈਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਨ ਸਵੇਰੇ 9.00 ਵਜੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਾਤ ਦੇ 9.00 ਵਜੇ ਤਕ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਾ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ।

ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਾਂਸਦ ਪ੍ਰਵਾਰ ਕੋਲ ਫਲ, ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਖਾਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਲਾਇਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੁੱਖ ਕਾਹਦੀ ?

ਰਾਤ ਦੇ 9.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਭਵਨ ਤੋਂ ਮਿਲਟਰੀ ਦਾ ਇਕ ਟਰੱਕ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ’ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤੇ ਟਰੱਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ 12.00 ਵਜੇ ਸਾਰੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਉਸ ਟਰੱਕ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।

ਕੁੱਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸਨ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਗਏ। ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਟਾਨ-ਕੋਟ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਕਾਂਗਰਸੀ ਹੀ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਕਾਂਗਰਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਿ -

“ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕਾਂਗਰਸੀ, ਕਾਂਗਰਸੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੁਲਸੀਏ ਪੁਲਸੀਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਾਂਗਰਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ।”

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਪਾਵਨ ਤੇ ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਬੁੱਧੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਕਾਂਗਰਸ ਪ੍ਰਤੀ

ਜੇ ਘਿਰਣਾ ਜਾਂ ਗਲਤ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਂਚੀ ਰਹੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ।

ਬੁਲ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਹਿਣ ਵਿਚ ਵਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਰਸ਼ਦ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿ ਉਠੇ ਸਨ -

“ਬੁਲ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹ ! ਇਸਨੂੰ ਵੇਖ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ।

ਇਹ ਹੈ ਦਰਸ਼ਨ ਸਾਈਂ ਦਾ ॥”

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਅਸਲੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ।

ਦੂਜੀ ਸਾਖੀ :

ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਗੈਰ-ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟੀ.ਬੀ. ਰੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਾਨ ਬਚਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਬਿਲਕੁੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਇਕ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵੇਖਕੇ ਉਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਗ੍ਰਾਹਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਤੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭੈੜੇ ਰੋਗ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੋ ਜੀ।” ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਆਪਣੇ ਮੁਖਾਰਬੰਦ ਤੋਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ -

“ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਣੇ ਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਦਵਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ।”

ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਇਲਾਹੀ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਖਾਧੇ ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ ਲੱਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ।

ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਬੜੇ ਜੋਰ ਦਾ ਦਰਦ ਉਠਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ਖੇਤਰਪਾਲ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਿਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜਦੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ

ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਤੜਪਦੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਉਠਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਸੰਤ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਰੂਰ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰੋਗ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਅਲੌਕਿਕ ਚਮਤਕਾਰ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਦੇਖ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਪਾਵਨ ਚਰਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਰੱਖਣ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਮੰਜੇ ਤੇ ਪਏ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਰੱਖਣ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਚਰਨ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਵੀ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਹ ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਉਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਦੇਹ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੇ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੇ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀ ਅਜੇ ਸੋਚ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਆਣ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਾ ਰਹੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਚਰਨ ਉਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਰੱਖ ਦਿਤਾ। ਬਸ ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ, ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਗਈ। ਪੀੜ, ਦੁੱਖ, ਦਰਦ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਸਰੀਰ ਨਰੋਆ ਤੇ ਰੋਗ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਪਥਰੀ ਦਾ ਦਰਦ ਸੀ। ਪੱਥਰੀ ਦਾ ਨਾਮੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਏਦਾਂ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਧੀ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ। ਤਨ-ਮਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੁੱਧ ਨਾ ਰਹੀ। ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਅਥਰੂਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਹਿ ਤੁਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਰੁਕਣ ਦਾ ਨਾਮ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੈ ਰਹੀ। ਰੁਕਦੀ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ? ਉਹ ਵੈਦਾਂ ਦਾ ਵੈਦ, ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ ਜੁ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ -

“ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੱਸ ਗਏ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ

ਕੋ ਨਿਕਾਲੇ ਆਣ ॥

ਇਕ ਤਰਫ ਭਗਤ ਹੈ

ਦੂਜੀ ਓਰ ਭਗਵਾਨ ॥”

ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੁਰਜੀ (ਨਿਊਯਾਰਕ, ਅਮਰੀਕਾ)

ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਟਰਿਗਰ (ਘੋੜਾ) ਦਬਾਇਆਂ ਪਿਸਤੌਲ ਚਲੇ ਨਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਤਾਕਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ? ਇਹ ਕਿੱਸਾ ਜੰਮੂ ਦਾ ਹੈ।

ਚੰਨੀ ਸਿਤਾਰਵਾਦਕ ਨੂੰ ਆਤੰਕਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਰੱਖਕੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦੋ ਵਾਰੀ ਘੋੜਾ ਦਬਾਇਆ। ਘੋੜਾ ਨਾ ਦਬਿਆ ਗਿਆ, ਗੋਲੀ ਨਾ ਚੱਲੀ। ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ ? ਇਹ ਮੇਰੇ ਉਸ ਮੇਹਰਬਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੀ, ਜਿਹਦਾ ਨਾਮ 'ਚੰਨੀ' ਹਰ ਵਕਤ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਹਦੇ ਗੁਣ ਹਰ ਵਕਤ ਆਪਣੀ ਸਿਤਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਭਲਾ ਉਹਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਚੰਨੀ ਉਪਰ ਗੋਲੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲ ਸਕਦੀ ਸੀ ? ਜਦੋਂ ਗੋਲੀ ਨਾ ਚੱਲੀ ਤੇ ਹਾਰ ਕੇ ਆਤੰਕਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ - “ਜਾਹ, ਤੈਨੂੰ ਛੱਡਿਆ। ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਬਖਸ਼ੀ। ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਲੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇਹੋ ਹੀ ਰਜਾ ਹੈ।”

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰ ਮੌਕੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ 'ਤੇ ਸਿਦਕ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਤੁੱਕ ਹੈ - “ਜਿਸਦੇ ਹੋਵੇ ਵਲ ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਹਾਰਦਾ।”

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਜੀਵ ਜੋ ਕੁੱਝ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਅਚਨਚੇਤ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਜਾਂ

ਗੁਰ-ਮਰਿਆਦਾ ਉਪਰ ਟੀਕਾ-ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਜਾ ਤੇ ਟੀਕਾ-ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਭੀ ਬਖਸ਼ਿੰਦ-ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਾਖੀ ਹੈ :

ਇਹ ਗੱਲ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਸੰਤ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਗਰ ਦੀ ਹੈ। ਸੰਤ ਗੁਲਜਾਰ ਭੁਰਜੀ

ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਰਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਰ ਦੋ ਸਰੀਰ ਬੈਠੇ ਲੰਗਰ ਛੱਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਏਨੀ ਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਾਲਾ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੇ ਵੀ ਸੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਦੇ ਵਕਤ ਨਿਕਲ ਗਿਆ - “ਇਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੇ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”

ਸੱਚ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਓ, ਕੋਈ ਐਸਾ ਕੌਤਕ ਵਰਤਿਆ। ਉਹ ਤਿੰਨੇ ਜਣੇ ਘਰ ਗਏ। ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨੇ ਜਣੇ ਜੇਲ੍ਹ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ - “ਲਓ ਖਾ ਲਓ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ।”

ਇਕ ਨਹੀਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੌਤਕ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਫੇਰ ਵੀ ਬੜਬੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਵਾਜ਼ਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬੀਬਾ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜਗਦੰਬਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ

ਸੰਬੰਧਤ ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਜੀ ਪਹਾੜਣ (ਮੰਡੀ)

ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਮੰਡੀ ਸੁਕੇਤ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਤੇ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਬਹੁਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਡੀ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਥੋਂ ਦੇ ਕੁੱਝ ਖੁਲ੍ਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ, ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਲਾਕੇ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸਰਵਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੰਨ ਭਾਗੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮਾਈ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ, ਪੜ੍ਹਨ, ਸੁਣਨ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੈ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਬੀਬਾ ਜੀ ਨੇ ਮੰਡੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਇਸ ਮਾਈ ਅਸ਼ਵਨੀ ਨੇ ਬੀਬਾ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹੀ ਗਈ ਕਿ ਮੂਰਤ ਮਨ ਵਿਚ ਹੀ ਵਸ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਪਈ, ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਸੌਂ ਗਈ। ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਬੀਬਾ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਕਿਹਾ -

“ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਸੋਚਦੀ ਕੀ ਹੈਂ ? ਮੈਂ ਉਹੀ ਮਾਤਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਤੂੰ ਪੂਜਾ ਕਰਦੀ ਹੈਂ।” ਉਹ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਧੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ ਐਹ ਲੈ ਧੋ ਲੈ।”

ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਬੀਬਾ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਧੋਣ ਲਗ ਪਈ। ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਤਾ ਜਗਦੰਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣ ਤੇ ਕਦੇ ਬੀਬਾ ਜੀ ਦੇ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਜਗਦੰਬਾ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੀਬਾ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਅਸ਼ਵਨੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਹਨ, ਇਹੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਭਜਨ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਤਨੇ ਮਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਭਰੋਸਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਬੀਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੈ।

ਜੋਤ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰ ਪਲਟੀਐ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੁੱਲਾ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਘੁੱਲਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਰਾਗੀ ਹਨ। ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ ਤੇ ਤੰਤੀ ਸਾਜਾਂ 'ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵਾਜੇ 'ਤੇ, ਚਾਚਾ ਜੀ ਸੰਤ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਤਬਲੇ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਗ ਗਾਇਨ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ 35 ਸਾਲ ਸੇਵਾ 'ਚ ਰਹੇ। ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ “ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਰਾਗੀ ਹੈ।” ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਤ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੋਣਹਾਰ ਪੁੱਤਰ ਰਾਗ ਸਿੱਖ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਘਰ ਰਾਗ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ਰੱਖਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਸਿਖਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਰਾਗ ਸੁਣਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਅਰਜ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਈ। ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਦੋਂ 15 ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸੰਤ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਜੇ 8 ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਹੋਣਹਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੀ ਰਹਿਕੇ ਰਾਗ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਿਆਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਛੱਡਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਪਿਤਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਖੰਡਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪਰਵਰਦਗਾਰ। ਪਿਆਰਾਂ ਦਾ ਸੋਮਾ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਏਨਾ ਪਿਆਰ ਦਿਤਾ ਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਬਿਠਾ ਕੇ ਰਾਗ ਤਬਲਾ ਵਜਾਉਣਾ ਸਿਖਾਉਣਾ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਚ ਕੋਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ – ਸੰਤ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਬਲੇ ਵਾਲੇ।

ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਹ ਦਾ ਓਹਲਾ ਕਰ ਗਏ ਤਾਂ ਜਿਥੇ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਘਾਟ ਪਈ ਉਥੇ ਇਹਨਾਂ ਲਾਡਲਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਬੜਾ ਵਿਗੋਚਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੱਝ ਰਹੀ। ਕਹਿਣ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਉਸੇ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਬੁੱਝੇ ਮਨ ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ। ਫੇਰ ਜੋਤ ਤੇ ਉਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ – ਕਮੀ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ – ਇਕ ਦਿਨ ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ।

ਰਾਮਸਰ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੋਹੜ ਹੇਠਾਂ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਾਗ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵਾਜੇ ਤੇ ਹੀ ਨੀਂਦ ਆ ਗਈ। ਕੋਈ 5-7 ਮਿੰਟ ਉਹ ਸੁੱਤੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੀ ਤਾਊਸ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ 5-6 ਮਿੰਟ ਤਾਊਸ ਵਜਾਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹਟੇ ਤਾਂ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਈ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗੋਡੇ ਤੇ ਹੱਥ ਲਾਕੇ ਉਠਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਠਦਿਆਂ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਉਹਨਾਂ ਫਿਰ ਕਿਹਾ – “ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਠਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਾਜ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।” ਫਿਰ ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤੇ ਉਹੀ ਜੋਤ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਭੁਲੇਖੇ ਕੱਢ ਦਿਤੇ। ਜਣਾ ਦਿਤਾ ਕਿ “ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਨਾ ਏਦਾਂ ਕਰਿਆ ਕਰ ਮੈਂ ਇਹੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਤੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਆ ਕਰ। ਫਿਰ ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਝ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਰਸ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੋਈ 20 ਕੁ ਸਾਲ ਇਹਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੌਤਕ ਵਿਖਾਕੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਨੇ-

ਜੋਤਿ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ

ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰ ਪਲਟੀਐ ॥

ਵਾਲੀ ਤੁਕ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਸੰਨ 1977 ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ। ਸੰਤ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਘੁੱਲਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਗੀਤ, ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਗ਼ੈਰਾ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਘੁੱਲੇ ਨੂੰ ਮਨਾ ਕੀਤਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਤੋਂ। ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ -

“ਕਾਕਾ, ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਗੀਤ ਨਾ ਗਾਇਆ ਕਰ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਰਾਗ ਸਿੱਖ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਆ ਕਰ।” ਘੁੱਲੇ ਨੇ ਕੇਵਲ ‘ਸਤਿਬਚਨ’ ਕਹਿ ਛੱਡਣਾ। ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਘੁੱਲੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਗੀਤ ਵਿਦਿਆਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਉਥੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਜਾ ਤੇ ਉਥੇ ਆਕੇ ਸੰਗੀਤ ਸਿੱਖ।”

ਘੁੱਲਾ ਉਦੋਂ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਂ ਹਾਂ ਕਰ ਛੱਡਣੀ ਪਰ ਆਉਣਾ ਨਾ। ਫਿਰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕਰੜਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬੜੀ ਵਾਰੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਵਾਂਗ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਆ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਉਸਤਾਦ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ, ਉਸਤਾਦ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਾਗ ਸਿੱਖ। ਪਰ ਤੂੰ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਣ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਨਾ ਲਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਨਾ ਆਖੀਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਬੁਲਾਉਣਾ ਨਹੀਂ।”

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਇਹ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਕੋਈ ਸੱਚੀ ਮੁੱਚੀ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਨ। ਉਹ ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਡ ਸੀ -

“ਜੇ ਗੁਰ ਝਿੜਕੇ ਤਾਂ ਮਿਠਾ ਲਾਗੈ।”

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਮੰਨਕੇ ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਗਏ। ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਦਾ ਏਥੇ ਜੀਅ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਉਸ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ - “ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿਓ ਮੇਰਾ ਏਥੇ ਜੀਅ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਰਾਗ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਮੈਥੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਐਵੇਂ ਹੀ ਏਥੇ ਵਿਹਲਾ ਤੁਰਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਐਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਦਗੀ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਨਾ ਏਧਰ ਜੋਗਾ ਨਾ ਖੇਤੀ ਜੋਗਾ।”

ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਤੂੰ ਭਾਵੇਂ ਵਿਹਲਾ ਰਹਿ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਏਥੇ ਹੀ ਰਖਣਾ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਏਥੋਂ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਤੈਨੂੰ ਰਾਗ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣਾ। ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ

ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ।”

ਫਿਰ ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀਓ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਮੈਨੂੰ ਰਾਗ ਦੀ ਸਮਝ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੂੰਹ ਜਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਵੇ।”

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਏਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਦੇ ਦੱਸਣ ਮੁਤਾਬਕ ਉਸਨੂੰ ਰਾਗ ਦੀ ਸਮਝ ਆਣ ਲਗ ਪਈ। ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਚ ਹੀ ਉਹ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੰਠ ਹੋ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਰਤਨ ਤੋਂ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਘੁੱਲੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਉਹਨੀ ਦਿਨੀਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰੀ ਰਾਗੀ ਦੀ ਥਾਂ ਦੇ ਦਿਤੀ।

ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਵੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੰਨ 1979 ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ - ਦੋ ਲੜਕੇ ਅਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ ਹੈ। ਲੜਕੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਲਈ ਬਿਨਾ ਦੱਸੇ ਕੋਠੀ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ। ਉਥੇ ਵਰਨੀ ਕਰਵਾਈ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾਕੇ ਕੋਠੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਕੋਠੀ ਤੇ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ। ਲੜਕੇ ਦਾ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਧੰਨ ਹੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸੰਨ 2000 ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਅਪੋਲੋ ਵਿਚ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਕੋਠੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਵਲੋਂ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੁਆਬ ਹੀ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਘੁੱਲੇ ਹੋਰੀਂ ਡਰ ਗਏ ਕਿ ਕਿਤੇ ਕੁੱਝ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਕੌਣ ਸਾਂਭੇਗਾ ? ਘਬਰਾਹਟ ਵਿਚ ਘੁੱਲੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਭਰਜਾਈ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਨੇ। ਪੰਜ-ਸੱਤ ਦਿਨ ਇਲਾਜ ਚਲਿਆ, ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਜੁਆਬ ਹੀ ਮਿਲਿਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਦਯਾਨੰਦ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਦਯਾਨੰਦ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਭਰਜਾਈ ਦੀ ਮਾਤਾ ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਜਸਵਿੰਦਰ (ਘੁੱਲੇ ਦੀ ਭਰਜਾਈ) ਦੇ ਸਰਹਾਣੇ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰਨ ਬੈਠ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਨਿਤਨੇਮ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਸਨ। ਸਵੇਰੇ 4.00 ਵਜੇ ਦਾ ਵਕਤ ਸੀ। ਨਿਤਨੇਮ ਕਰਦੀ ਕਰਦੀ ਨੂੰ ਉੱਘ ਜਿਹੀ ਆ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਦਿਤੇ। ਬੀਬੀ ਜਿਸ ਮੰਜੇ ਤੇ ਲੰਮੀ ਪਈ ਸੀ, ਉਥੇ ਕੋਲ ਆ ਗਏ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ -

“ਮਾਤਾ ਆਪ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਕਰਦੀ ਐਂ ਤੇ ਇਸ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ।” ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਬੀਬੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਬੀਬੀ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਉਠਾਓ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਕੇ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਭਜਨ ਕਰੇ।”

‘ਸਤਿਬਚਨ’ ਕਹਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਉਂਘ ਹਟ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਨੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਜਸਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਉਠਾਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੇਰੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਤੂੰ ਉਠ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਕਰ।”

ਕਿਥੇ ਬੀਬੀ ਜਸਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਕੋਲੋਂ ਉਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਕਿਥੇ ਉਹ ਹਿੰਮਤ ਕਰਕੇ ਉਠ ਪਈ। ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭਜਨ ਕਰਨ ਬੈਠ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਵਾਈ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾ ਪਈ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਘੁੱਲਾ ਜੀ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ਜਸਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਤੇ ਉਹਦੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਆਸਥਾ ਮੁਤਾਬਕ ਅਰਦਾਸ ਕਬੂਲ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਅਰੋਗਤਾ ਬਖਸ਼ੀ। ਐਸੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਐਸੀ ਮਿਹਰ “ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਉਨ ਕਰੈ।”

ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ !

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਲੁਧਿਆਣੇ ਇਕ ਮੁੰਡਾ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਉਹ ਬੜਾ ਸਿੱਦਕੀ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿੱਖ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਹਰ ਵਕਤ ਭੁੱਲੇ ਭਟਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਲਿਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਣਾ। ਕਿੱਡਾ ਵਧੀਆ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੈ। “ਆਪ ਜਪੈ ਅਵਰੈ ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ।” ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੰਤ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਕ ਕੱਟੜ ਅਕਾਲੀ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਕਿ ਏਸ ਵਕਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ’ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਭਾਏਮਾਨ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਦੇਹ ਧਾਰਕੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ।”

ਸੰਤ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਕੇ ਉਹ ਅਕਾਲੀ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ। ਮਤਲਬ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਣਾ ਦਿਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਹੀ ਸਰੂਪ ਹਾਂ ਜੋ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂਤਰਾਂ ਤੋਂ ਚਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਉਸ ਅਕਾਲੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਜੇਰ ਜੇਰ ਦੀ ਹੋਕਾ ਦਿਤਾ ਕਿ ਐਵੇਂ ਨਾ ਕਿਤੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਰਹਿਓ। ਏਹੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਜੁਗ ਤੋਂ ਕਲਜੁਗ ਤਕ ਚਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ !

ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਨਰਕ ਏਥੇ ਹੀ ਭੁਗਤਾ ਦਿਤਾ ਹੈ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੁਧਿਆਣਾ (ਕਾਰ ਵਾਲੇ)

ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੰਤ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਇਹ ਪਿੰਡ ਪੱਦੀ ਖਾਲਸਾ, ਫਗਵਾੜਾ ਜਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਲਾਂਗਰੀ ਵੀ ਪਿੰਡ ਪੱਦੀ ਖਾਲਸਾ ਦੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਫਗਵਾੜੇ ਵਾਲੇ ਚਾਚਾ ਜੀ ਹਨ। ਕੰਮ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿਚ 68-69 ਵਿਚ ਇਹ ਪਿੰਡ ਛੱਡਕੇ ਫਗਵਾੜੇ ਆ ਗਏ ਤੇ ਫੇਰ 76-77 ਵਿਚ ਦੁਬਈ ਚਲੇ ਗਏ। 1984 ਦੇ ਜਦੋਂ ਦੰਗੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

2000 ਸੰਨ ਦੀ 27 ਮਈ ਨੂੰ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਕਸਟਮ ਦਾ ਕੇਸ ਬਣ ਗਿਆ। ਤਿਹਾੜ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਰੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਨ ਵਿਚ ਆਈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜੈ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਲਾਹੌਰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਤੂੰ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਏਂਗਾ।” ਤੇ ਆਪ ਉਥੋਂ ਆ ਗਏ। ਸਾਰੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਾਲਿਆਂ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਸਮਝਿਆ ਕੋਈ ਕੈਦੀ ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੈ। ਖਤਰੇ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਵੱਜਣ ਲਗ ਪਈਆਂ। ਸਾਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਸਭ ਕੈਦੀ ਉਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਟਲ ਗਈ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਰਾਵੀ ਨਦੀ ਭੇਜ ਦਿਤਾ।

ਇਹ ਸਾਖੀ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਦੋਂ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ - ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਓ, ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ। ਇਸੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅੱਖ ਲਗ ਗਈ। ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕੀ ਹੈ?” ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੋਲ ਪਿਆ ਇਕ ਬੈਗ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਉਹਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਡੱਬਾ ਕੱਢਿਆ, ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਛਕਿਆ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ।” ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਗ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਸਵੇਰ ਹੋਈ। ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਮਾਨਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ 13-14 ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਆਖਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ 9 ਅਗਸਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਲਗ ਗਈ।

ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਰਾਜਾ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਲੜਕੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਗਏ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਹ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਵੀ ਜਮਾਨਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਾ ਬਣੀ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ।

ਫਿਰ 22 ਤਾਰੀਖ ਪੈ ਗਈ। 22 ਨੂੰ ਕਿਹਾ 25 ਤਾਰੀਖ, 25 ਨੂੰ ਕਿਹਾ 26 ਤਾਰੀਖ, 26 ਤੋਂ 27 ਕੀਤੀ, ਫਿਰ 29 ਤਾਰੀਖ ਕਰ ਦਿਤੀ। 29 ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਾਲੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਤੇਰੀ 29 ਤਾਰੀਖ ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ 29 ਤਾਰੀਖ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਪਾਉਣ ਲੱਗੇ ਕਿਤੇ 8 ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ 9 ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਤਾਰੀਖ 29 ਸਿਤੰਬਰ ਦੀ ਹੋ ਗਈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 2 ਵਜ ਗਏ। ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਲਿਸਟ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਖਰ 2 ਵਜੇ ਸਪੀਕਰ ਵਿਚ ਅਨਾਉਂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਜਿਥੇ ਵੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰਡ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਲਿਆਓ।

ਇਕ ਸਪੈਸ਼ਲ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਇਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਨਾਲ ਸੀ, ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉਥੇ ਸਿਰਫ 5-6 ਆਦਮੀ ਤੇ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਆ ਗਏ”

ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲਿਸਟ ਵਿਚ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ ਜੀ।

ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ - “ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਮਕ ਬੰਦੇ ਹੋ?”

“ਜੀ ਹਾਂ” ਮੈਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਕਿ “ਜਿੰਦਾਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਅਨੁਸਾਰ ਨਰਕ ਸਵਰਗ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਰਕ ਏਥੇ 14 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਭੁਗਤਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਇਕ ਲੱਖ ਰੁਪਈਆ ਤੈਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਉਹ ਭਰ ਤੇ ਜਾਹ ਤੈਨੂੰ ਬਰੀ ਕੀਤਾ।”

ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਇਕ ਲੱਖ ਰੁਪਈਆ ਭਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਰਾਤ ਨੂੰ 9 ਵਜੇ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ 10 ਵਜੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਚਲਕੇ ਸਵੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਕੇ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ।

ਹੋਰ ਬੜੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਕੇਸ ਸਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਤਗੜਾ ਹੋ, ਤੂੰ ਤੇ ਏਨਾ ਤਗੜਾ ਹੈਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ?”

ਬੱਸ ਬਚਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਰ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੱਜਲ ਖੁਆਰੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਕੰਮ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ। ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਮੈਂ ਆਹ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਕੇ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾ ਦਿਤਾ। ਸੋ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ 6 ਮਹੀਨੇ ਕੰਮ ਠੱਪ। ਫਿਰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਦੀ ਮੰਗੀ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਕੁੱਝ ਕੁ ਮਾਇਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਬੰਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਦਿਤੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬੰਬਈ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਥੋਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਰਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਇਹ ਜਿਹੜੀ ਮਾਇਆ ਤੈਨੂੰ ਜਿਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ, ਉਹ ਮਾਇਆ ਹੁਣ ਇਥੇ ਭੇਜਣੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਇਕ ਬੰਦਾ ਬਿਮਾਰ ਪਿਆ ਹੈ।” ਹੁਣ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਬੁੱਝ ਲਈ ਹੈ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਭਾਵਨਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਉਹਦੀਆਂ ਨੌਂ ਨਿਧੀਆਂ ਤੇ ਤੇਰ੍ਹਾ ਸਿੱਧੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਦੁਬਈ ਵਿਚੋਂ ਕੁੱਝ ਕੁ ਕੰਬਲ ਲਏ। ਮਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਲਈ ਵੀ ਇਕ ਸੁਹਣਾ ਜਿਹਾ ਕੰਬਲ ਲੈ ਲਵਾਂ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੰਬਲ ਲੈ ਲਿਆ। ਕੁੱਝ ਕੁ ਡ੍ਰਾਈ ਫਰੂਟ ਸੱਚੇ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋਲ ਆਣ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਆਉਣ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਹ ਕੰਬਲ ਉਸੇ ਵਕਤ ਉਪਰ ਲੈਣ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤੇ ਪੁਛਿਆ - “ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਇਹ ਕੰਬਲ ਕਿੰਨੇ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ?” ਕੀਮਤ ਦੱਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੰਬਲ ਦੀ ਪੈਕਿੰਗ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਕਲ੍ਹ ਦਾ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹਲਕਾ ਕੰਬਲ ਲੱਭਦਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਡ੍ਰਾਈ ਫਰੂਟ ਦਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ।”

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਜਿੰਨੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ। “ਨੀਚਹੁੰ ਉਚ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ।” ਸਤ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਕਦੇ ਏਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਇਕ ਵਾਰੀ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਬੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣੀ। ਜੇ ਦੂਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਇਕ ਵਾਰੀ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਮਾਰਕੀਟ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਥੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਉਸਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਗਲਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸੇ ਵਕਤ ਉਥੋਂ ਟੈਕਸੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਆਕੇ ਉਹੋ ਹੀ ਕੁੱਝ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਭਾਂਡੇ ਸੁੱਟ ਦਿਤੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਬਈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਸੱਚ ਹੋਇਆ। ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਕੋਲੋਂ ਡਰਨ ਲਗ ਪਏ ਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪੁੱਠੀਆਂ ਪੁੱਠੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਕਰਨੋਂ ਹਟ ਗਏ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੈ। “ਇਹ ਜਿਸਨੇ ਜਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ” ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਜਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਉਣ, ਸਹੀ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਣ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸਹੀ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਵਾਰੇ। ਸਾਡੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ।

ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ !

ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼

ਸੰਬੰਧਤ ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਜੀ

ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਸੰਤ ਗੁਲਜਾਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਇਹਨਾਂ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਜੋਤ, ਇਕੋ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਸੱਟਾਂ ਬਹੁਤ ਲੱਗੀਆਂ ਤੇ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੱਟ ਵੱਜੀ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਬੀਬੀ ਨੇ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਰੋਂਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਰੋਂਦਿਆਂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਖਬਰੋ ਤੇ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰੋਂਦੀ ਰੋਂਦੀ ਦੀ ਅੱਖ ਲਗ ਗਈ।

ਏਨੇ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦਾ ਮਨ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੀਬੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਬੀਬੀ ਉਠ ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹੈਂ।”

ਬੀਬੀ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਠਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉਠੀ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਉਪਰ ਅਮਿਟ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਆਪਣੀ ਹੱਡਬੀਤੀ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਦਿਮਾਗ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਏ। ਬੜੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਬੜੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਏ। ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਪਿਆ। ਬੜੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਇਲਾਜ ਵੀ ਕਰਵਾਏ ਪਰ ਸਭ ਵਿਅਰਥ।

ਫਿਰ ਬੀਬੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਡੀਆ (ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਤੋਂ ਆਰਾਮ ਆ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਇੰਡੀਆ ਆ ਗਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ ਪਰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਵਾਪਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਫਿਰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਪਹਿਰੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਲੰਡਨ ਦੌਰਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਤੇ ਜੀਜੇ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਦੇ ਭਣਵਈਏ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਇਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੜੇ ਹਿਲਾਜ ਕਰਵਾਏ ਹਨ। ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਆਪ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੀ।”

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ - “ਪਤੀ ਕਿਸਦਾ ਹੈ?” ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਦੇ ਭਣਵਈਏ ਨੇ ਬੀਬੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ - “ਜੀ ਇਸਦਾ ਹੈ।” ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਉਥੇ ਇੰਡੀਆ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੇ।” ਤਾਂ ਉਸ ਬੀਬੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਹਨ। ਇੰਡੀਆਂ ਇਕੱਲੇ ਦਾ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਹੁਣੇ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਏ ਹਾਂ।”

ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਕੌਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ “ਬੀਬੀ ਇਹ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ ?” ਬੀਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਜੀ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ।”

ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਬੀਬੀ ਖੇਤ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਲੈਕੇ ਚਾਲੂ ਦਿਨ ਉਹਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ (ਕੰਗਰਤੇ) ਤੇ ਮਲ ਦੇਣੀ ਹੈ।”

ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚਾਲੂ ਦਿਨ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਦੋ ਵਜੇ ਉਠਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਪਾਣੀ ਕਰਕੇ ਮਿੱਟੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗਰਦਨ ਤੇ ਲਗਾ ਦੇਣੀ ਤੇ ਆਪ ਬੈਠਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਫਿਰ ਉਠਕੇ ਉਸਨੇ ਮਿੱਟੀ ਲਾਹੁਣੀ ਤੇ ਆਪ ਕੰਮ ਤੇ ਚਲੀ ਜਾਣਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਬੀਬੀ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਤਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਏਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬੀਬੀ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਅਜੇ ਲਗਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਫਰਕ ਪੈ ਗਿਆ। ਚਾਲੂ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗੂ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੜਕੇ ਨੇ ਤਿੰਨ ਡਿਗਰੀਆਂ ਲਈਆਂ ਪਰ ਕੰਮ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲਿਆ, ਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਬੀਬੀ ਨੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਤੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਕ ਮਾਲਾ ਭਗਉਤੀਆਂ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਮਾਲਾ ਭਜਨ ਦੀ ਕਰੇ, ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।”

ਬੀਬੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਕਾਕਾ ਗੁਲਬਰਗ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਗਉਤੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਭਜਨ ਦੀ ਤੇ ਕਰ ਲਏਗਾ ਤੇ ਉਹਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਕਰ ਦਿਆਂ।”

ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਆਪਣੇ ਖਾਧੇ ਤੇ ਹੀ ਭੁੱਖ ਲੱਥਦੀ ਹੈ।” ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਦੋਵੇਂ ਰਲਕੇ ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਕਰ ਲਈਏ।” ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ “ਕਰ ਲਓ।”

ਅਜੇ ਪੰਜ ਸੱਤ ਦਿਨ ਹੀ ਮਾਲਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੰਮ ਵਾਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਲੋਂ ਘਰ ਹੀ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ ਨੌਕਰੀ ਲਗਣ ਵਾਸਤੇ। ਗੁਲਬਰਗ ਸਿੰਘ ’ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਅਪਾਰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਛੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਕੰਮ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੇ ਦੋ ਲੜਕੇ ਅਤੇ ਦੋ ਲੜਕੀਆਂ ਹਨ, ਸਭ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਹਨ।

ਪੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ !

ਕਰਨ-ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਸਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ 1968 ਵਿਚ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। 1979 ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜਦ ਇੰਗਲੈਂਡ ਗਏ ਤਾਂ ਇਹੀ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਗੱਡੀ ਡਰਾਈਵ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸੰਤ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮੈਟਾਡੋਰ) ਨਾਲ ਸੀ ਤੇ ਏਥੇ ਗੱਡੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੇਖਣ ਗਏ। ਉਥੋਂ ਤਿੰਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਗੱਡੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਈਆਂ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈਆਂ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਨਾਲ ਇਕ ਤਸਵੀਰ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਤੇ ਤਸਵੀਰ ਫੜਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਹ ਗੱਡੀ ਲੈਣੀ ਹੈ।

ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ ਉਥੇ ਗਏ, ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਗੀ ਸੀ। ਉਥੇ ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾ ਕੋਈ ਇਥੇ ਗੱਡੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਚਿੱਤਰ। ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਲੈਕੇ ਉਥੋਂ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਵਿੱਲੀ ਕੋਲ ਗਏ, ਉਸਦਾ ਵੀ ਗੱਡੀਆਂ ਦਾ ਗੈਰਾਜ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੇ ਅਜੇ ਕੋਈ ਗੱਡੀ ਬਣੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਸਾਲ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਪੂਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਚ ਉਹ ਗੱਡੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।

ਫਿਰ ਇਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇਕ ਅਖਬਾਰ 'ਸੰਡੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ' ਵਿਚ ਉਸ ਗੱਡੀ ਦਾ ਫੋਟੋ ਛਪਿਆ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ Gill Forte ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀਂ ਗੱਡੀ ਵੇਖਣ ਗਏ। ਨਾਲ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਵਿੱਲੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ। ਗੱਡੀ ਖਰੀਦ ਲਈ। ਗੱਡੀ ਦਾ ਰੰਗ ਨੀਲਾ ਸੀ। ਸੀਟਾਂ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਰੀ ਗੱਡੀ ਦਾ ਪੁਰਜਾ ਪੁਰਜਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪੇਂਟ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜੋੜਿਆ। ਫਿਰ ਬਾਈ ਫੁੱਟ ਲੰਮੀ ਰਾਇਲਜ਼ ਰੋਸ ਕਾਰ ਕੋਈ ਡੇਢ ਕਰੋੜ ਦੀ ਪਈ। ਇਹ ਉਹ ਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਫੋਟੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਚ ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਤਕਰੀਬਨ ਅੱਧਾ ਕਰੋੜ ਪੈਂਡ ਦਾ। ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਤਾਲਾ ਵੱਜ ਗਿਆ। ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ। ਛੁੱਟੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੈਨੇਡਾ ਸਨ। ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਘਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਕਰਜਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?”

ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਫੋਨ ਤੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਜੇ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਖੁਲ੍ਹਵਾਉਣਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।” ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ, ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ। ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਪੈਸੇ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਤਾਲਾ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਇੱਜਤ ਵੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਚਲਿਆ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਕਰਜੇ ਕਰਕੇ, ਕੰਪਨੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬੰਦ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕਰਕੇ।

ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਸਤਵੰਤ ਦੀ ਭੈਣ ਗੁੰਗੀ ਹੈ ਤੇ ਬੋਲੀ ਵੀ ਹੈ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੰਡੀਆ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੜਾ ਲਾਚਾਰ ਹੋਕੇ ਬੜਾ ਨਿਮੋਝਣਾ ਜਿਹਾ ਹੋਕੇ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਭੈਣ ਗੁੰਗੀ ਤੇ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਵਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਕਿਤੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਬੜੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਂ। ਵੈਸੇ ਉਹ ਬੜੀ ਹੋਣਹਾਰ ਤੇ ਪੜ੍ਹੀ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਅਕਾਉਂਟੈਂਸੀ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਰ ਆਪ ਡਰਾਈਵ ਕਰਦੀ ਹੈ।” ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਤੂੰ ਫਿਕਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ? ਤੂੰ ਉਹਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ।”

ਧੰਨ ਹਨ ਮੇਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਤਾਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇਕ ਗੁਰਸਿੱਖ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਿਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਪ ਦੇ ਮਾਮੇ ਦੀ ਲੜਕੀ ਅੱਗੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁੱਝ ਪਤਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੰਗਕੇ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸ ਗੁੰਗੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸੁਹਣਾ ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਉਹ ਹੋਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਥੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਚ ਰਵੀ ਸ਼ੰਕਰ ਸਿਤਾਰ ਵਾਦਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੜੀ ਵਾਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਫਿਰ ਸਾਊਥ ਹਾਲ ਵਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਰਵੀ ਸ਼ੰਕਰ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਕਰਨ ਆਏ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਰਵੀ ਸੰਕਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸਿਤਾਰ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਬਿਠਾ ਦਿਤਾ। ਉਹਦੀ ਸਿਤਾਰ ਸੁਣਕੇ ਪੰਡਤ ਰਵੀ ਸੰਕਰ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਈਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੇ-ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸਿਤਾਰ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਉਹਦਾ ਭਰਾ ਨਾਲ ਕੱਥਕ ਨਾਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਵੈਰਾਗੀ ਹੋਏ ਹੋਏ ਰੋਈ ਜਾਣ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਫੜੀ ਛੱਡਣ ਨਾ। ਰਾਤ ਦੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜ ਗਏ। ਕਿਥੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਈ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਇਹ ਕਹਿ ਛੱਡਣ ਅੰਦਰੋਂ ਕਿ ਉਥੇ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਰਾਗ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਐਸੇ ਵੈਰਾਗੀ ਹੋਏ ਕਿ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾ ਲੈਣ। ਇਹ ਸੀ ਚੋਜ਼, ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ। ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਕੀਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜਨ ਮਿਸ਼ਰਾ ਤੇ ਸਾਜਨ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਈ ਜਾਣ ਤੇ ਕਹੀ ਜਾਣ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਸੰਗੀਤ ਗੁਆਚ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਏਥੇ ਆਕੇ ਲੱਭਿਆ ਹੈ।

ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ, ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਚਾਰ ਜਣੇ ਰਾਤੀਂ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਤੋਂ ਲੇਟ ਆਏ ਤੇ ਸਾਢੇ ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੁੱਤੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਆ ਜਾਣਾ। ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹੀ। ਕਮਰੇ ਦੀ ਘੜੀ ਨੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਅਲਾਰਮ ਵਜਾਇਆ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਗੱਡੀ ਦਾ ਹਾਰਨ ਵੱਜਦਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਸੁੰਨਸਾਨ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਰਨ ਫੇਰ ਵੱਜਿਆ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਕੇ ਗੱਡੀ ਕੋਲ ਆਏ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਟਾਈਮ ਵਿਖਾਇਆ, ਘੜੀ ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਤ-ਅੱਠ ਜਣੇ ਹੋਰ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਦੌਰਾ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਗਿਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿੰਨੇ ਦਿਨ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕ ਬਚਨ ਤਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਛੱਡਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਰਛਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰ ਹੀ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤੇ। ਏਨੇ ਬਚਨ ਕਿ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਕਸਰ ਹੀ ਕੱਢ ਦਿਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ? ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕੀ

ਲੋੜਾਂ ਹਨ ?” ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੇ ਗਿਲੇ-ਸ਼ਿਕਵੇ ਸਨ, ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਜਿਹੜਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜਾ ਮਿੱਤਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਦੌਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ ਕਿ ਇਕ ਜਣਾ ਗੱਡੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਗੱਡੀ ਗੁਆਚਣੀ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਏਦਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਉਪਰੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਲਈ। ਗੱਡੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਟਾਰਟ ਕਰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਕੁੱਝ ਲੈਣ ਲਈ ਗੱਡੀ ਸਟਾਰਟ ਕੀਤੀ ਛੱਡਕੇ ਹੀ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਏ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਗੱਡੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਡੀ ਲੈਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਾਕੇ ਕਿਤੇ ਗੱਡੀ ਛੁਪਾ ਦਿਤੀ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਗੱਡੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਪੰਜ ਸੌ ਪੈਂਡ ਦੇ ਜਾਓ ਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਲੈ ਜਾਓ। ਗੱਡੀ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਗੱਡੀ ਚੋਰੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਚੋਰ ਦਾ ਵੀ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਪੈਂਡ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਤੇ ਗਏ ਤੇ ਗੱਡੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਉਸ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ ਤੇ ਗੱਡੀ ਦੀ ਛੋਹ ਨੇ ਉਸ ਚੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ। ਉਹ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਕੁਕਰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਛੱਡਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ।

1999 ਵਿਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ਇਲਫਟ ਵਿਖੇ ਸੰਤ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਸਟੀਲਮੈਨ) ਦੇ ਘਰ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਘਰ ਖੁਲ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਸੀ। ਉਥੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਵਿੱਲੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਜਣਿਆਂ ਦੇ ਖੜ੍ਹਿਆਂ ਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜਰੂਰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਉਣਗੇ। ਸੋ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦੇ ਭੋਗ ਤੋਂ ਆਏ ਤੇ ਓਧਰ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਸਾਡਾ ਇਹ ਅੰਦਰੋਂ ਫੁਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਅਰਜ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਉਹ ਨਾ ਆਉਣ।” ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ।

ਕਰਾਮਾਤੀ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਅਫਰੀਕਾ)

ਇਹ ਕੌਤਕ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੌਰੇ ਦੇ ਵਕਤ ਦਾ ਹੈ। ਚਾਰ-ਪੰਜ ਸਰੀਰ ਜੋ ਕਿ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਨ, ਇਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਆਏ। ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ – “ਚਲੋ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਕੂਕਿਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਆਇਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖੀ ਸੇਵਕੀ ਫੈਲਾ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਜਰਾ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਹੀ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਵੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।”

ਉਸ ਵਕਤ ਈਸਟ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿਚ ਸੂਬਾ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਸਦੇ ਲੜਕੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਾਅ-ਮਿੱਲ (ਆਰਾ ਮਸ਼ੀਨ) ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਣੀ ਛਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਥੇ ਜਾਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦਫਤਰ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਪੰਜ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣ ਹਿਤ ਉਪਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਬੜਾ ਤਿੱਖਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਝੋਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਹਾਰ ਪਾ ਲਿਆ ਤੇ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਕਿ “ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮੰਨਾਗਾਂ ਜੇ ਇਹ ਆਪ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਕੇ ਬੁਲਾਉਣ ਤੇ ਆਪ ਗਲ ਵਿਚ ਹਾਰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣ।” ਪੰਜੇ ਜਣੇ ਸਾਅ ਮਿੱਲ ਦੇ ਗਿਰਦ ਗੇੜੇ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਪੌੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ। ਜਿਥੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਖੰਡਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਿਰਾਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਅਜੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੇ ਪੂਰੇ ਉਤਰਨ ਹਿਤ ਪੌੜੀਆਂ ਕੋਲ ਆ ਗਏ ਤੇ ਆਵਾਜ ਦਿਤੀ – “ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਉਪਰ ਆ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰਨ ਦੇ। ਜਦ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਤਾਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਜਮੀਨ ਹੀ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਪਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ – “ਬਾਕੀ ਗੱਲ ਫੇਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਆਹ ਹਾਰ ਜਿਹੜਾ ਤੂੰ ਝੋਲੇ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਲਿਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਗਲ ਪਾ ਦੇ।”

ਬੱਸ ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ। ਮੋਹਣੀ ਮੂਰਤ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਤੱਕਣੀ ਨੇ ਮੋਹ ਲਿਆ। ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਪਿਆ। ਲੱਗਾ ਅਰਜੇਈਆਂ ਕਰਨ – “ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਹੈ।”

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬਚਨ ਕੀਤਾ – “ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਿਆਂ ਮਨ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਟਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਸਿੱਖ ਹੈਂਕੜ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਮੰਨੇ ਪ੍ਰਮੰਨੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ

ਨਿਵਾਇਆ। ਈਸਟ ਅਫਰੀਕਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੂਬਾ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਦੀਵਾਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂ ਫੈਕਟਰੀ ਲਗਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨਾਲ ਆਲਮ ਜੀ ਤੇ ਚਕਰਵਰਤੀ ਜੀ ਵਰਗੇ ਵਿਦਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਗਿਆਨੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸਲੀ ਸਿੱਖੀ ਕੀ ਹੈ ? ਉਥੇ ਗਿਆਨੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਦਸ ਪੰਦਰਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਭਜਨ ਪੁੱਛ ਲਿਆ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗੇ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਢੇਰੀਆਂ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਢੋਂਗੀ ਮਸਤਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਸਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾਕੇ ਲੰਮੇ ਪੈ ਜਾਣਾ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਤੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਸਤਾਨੇ ਹੋਣ ਦਾ। ਉਂਜ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਕੇ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਫਿਰੇ – “ਇਹ ਗੁਰੂ ਐਵੇਂ ਹੀ ਹੈ, ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਫਿਰ ਇਹ ਹੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਕਰੀਚੋਂ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬਿਰਤੀ ਲੁਆ ਦਿਤੀ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜਿਹੜਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਕ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ – “ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੱਥਾ ਨਾ ਟੇਕੇ।” ਇਸ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਦਿਤਾ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਪਉਣੇ ਦੀ ਖੁੰਟੀ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਲੱਗੀ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ – “ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ ਨਾ, ਮੱਥਾ ਮਾਰ ਲਿਆ।” ਬੱਸ ਏਨਾ ਬਚਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਰ ਸੀ ਕਿ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਬੜਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ, ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਫਰਕ ਨਾ ਪਵੇ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੋਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਦੀ ਕਰਵਾਈ। ਮੁਆਫੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਵਾਪਸ ਇੰਡੀਆ ਆ ਗਏ। ਪਿੱਛੋਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖ ਲਿਖ ਮੁਆਫੀਆਂ ਮੰਗਦਾ ਰਿਹਾ।

ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੂਜੇ ਦੌਰੇ ਤੇ ਅਫਰੀਕਾ ਗਏ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਉਸਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਦੀ ਹੋਈ। ਸਿਰ ਦਰਦ ਹਟ ਗਿਆ। ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿਛੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋਕੇ

ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੀ ਸੱਟ ਵੱਜੀ। ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਤੇ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।

ਧੰਨ ਹਨ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਪਿਤਾ - ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਪੰਡਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮੋਰੋਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਲੜਕਾ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਏਥੇ ਲੰਡਨ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੀਮਿਆਂ ਤੋਂ ਗ੍ਰੰਥੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਫੁੰਮਣ ਸਿੰਘ ਵੀ ਇਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਸਾਨੂੰ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿ ਰਸਨਾ ਅੰਦਰੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਲਦੀ ਰਹੇ।” ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੀਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰੰਥੀ ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ। ਬਾਣੀ ਕਾਫੀ ਕੰਠ ਸੀ, ਪਰ ਏਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੁੰਮਣ ਸਿੰਘ ਉਸ ਵਕਤ ਉਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਸੈਕਟਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਰਧਾ ਉਸਦੀ ਵੀ ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਹੀ ਸੀ। ਤੀਸਰਾ ਪੰਡਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਪੂਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੰਪਾਲੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਯੂਗਾਂਡੇ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਅੰਬਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ਸੀ। ਅੰਬ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਨ। ਪੰਡਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਅੰਬ ਜੋ ਕਿ ਪੱਕ ਕੇ ਲਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੋੜ ਕੇ ਸੋਧ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਧੋਕੇ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛਕਣ ਵਾਸਤੇ ਦਿਤਾ। ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੰਬ ਛਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਅੰਬ ਵਰਗਾ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਗਿਆਨੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਦੌਰੇ 1953 ਵਿਚ ਤੇ ਦੋ ਦੌਰੇ 1958 ਵਿਚ ਕੀਤੇ। ਦੂਸਰੇ ਤੀਜੇ ਤੇ ਚੌਥੇ ਦੌਰੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਵਕਤ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਨਾਲ ਗਏ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਕੌਤਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਥੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ‘ਮੰਜੀ ਤੋੜ’ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿੱਖ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਸਤਾਨੀ ਬਿਰਤੀ ਸੀ। ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਸਤਾਨੇ ਹੋਕੇ ਝੁੰਮਣ ਲਗ ਪਏ। ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਜੋ ਕਿ ਕੱਟੜ ਸਿੰਘ ਸਭੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਜੇਹੀਆਂ

ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਖਿੱਚਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸੁੱਟਿਆ।

ਜਦੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ - ਜਿਹੜੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ। ਸੋ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਸਿੰਘ ਸਭੀਆ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਆਰੇ ਤੇ ਲੱਕੜਾਂ ਚੀਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਆਰੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਕੱਟੇ ਗਏ। ‘ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ’ ਉਸਦਾ ਇਹੀ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਿਹੜੇ 10-12 ਕਹਿੰਦੇ -ਕਹਾਉਂਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਜਨ ਪੁੱਛਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਕਾਇਆ ਹੀ ਪਲਟ ਦਿਤੀ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਦੋਂ ਚੌਥੇ ਦੌਰੇ ਤੇ ਨਾਲ ਸਨ ਤਾਂ ਉਥੇ ਯੋਮੋ ਕਨਿਆਟਾ ਤੇ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਲੀਡਰ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਇਕ ਮੁਹਿੰਮ ਚਾਲੂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 14-15 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਹੀ ਜੇਲਰ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਸਾਡਾ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਯੋਮੋ ਕਨਿਆਟਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਰ ਦਿਤੇ ਸਨ। ਉਸ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ - “ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਕੀਨੀਆ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਕੀਨੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਹੋਵੇਂਗਾ।”

ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਯੋਮੋ ਕਨਿਆਟਾ ਕੀਨੀਆ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਣੇ।

ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਦੌਰੇ ਤੇ ਜਦੋਂ ਅਫਰੀਕਾ ਗਏ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਾਂਓ ਮਾਂਓ (ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ) ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਨਾਅਰੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉਥੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਤ ਵਾਕ ਕੀਤੇ - “ਇਹ ਜਿੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਰਨਗੇ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਓਨੀ ਛੇਤੀ ਮਿਲੇਗੀ।”

ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਗ੍ਰੇਜ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਨਾਲ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਆਪਣੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨਮਿੱਤ - “ਇਥੇ ਇਹ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਣਗੇ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਪਰਤ ਆਉਣ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤਿੰਨੀ ਕਪੜੀਂ ਨਿਕਲਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।” ਸੋ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁੱਝ 1912 ਵਿਚ ਹੋਇਆ।

ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੰਮਰਾ (ਲੰਡਨ)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਦੌਰੇ ਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹੇ ਸਰੀਰ ਨੇ ਜੋ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਉਹਦੀ ਅਰਜ਼ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਉਹਦੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੰਗੂਰ ਲੈਕੇ ਉਪਰ ਸੀਲਿੰਗ ਵਿਚ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿਤੇ। ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਉਥੇ ਚਰਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਤਾਂ ਉਥੇ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੱਚਾ ਰੋਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਕਾਕਾ ਰੋ ਨਾ। ਹੁਣੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਿਲੇਗਾ।” ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਸਨ, ਬਾਵਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਭ ਕੁੱਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਫਿਰ ਸੀਲਿੰਗ ਵਿਚੋਂ ਅੰਗੂਰ ਕੱਢਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਦੌਰਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਏ ਉਹ ਮੀਟ-ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਇਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ।

ਥੈਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ, ਉਹ ਫਿਰ ਸੰਤ ਹੀ ਬਣ ਗਏ। ਅਫਰੀਕਾ ਵਿਚ ਏਨਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬਣਿਆ ਕਿ ਜਾਲ ਹੀ ਫੈਲ ਗਿਆ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ - ਸੰਤ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਆਲਿਮ, ਸੰਤ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚਕਰਵਰਤੀ, ਭਾਈ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਲਾਂਗਰੀ।

ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਲਾਂਗਰੀ ਦਾ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹਿਣਾ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਛਕਣ ਲਈ ਜਲ ਲਿਆਉਣਾ। ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੋਸੇ ਜਲ ਦਾ ਗਿਲਾਸ ਤੇ ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਠੰਡੇ ਜਲ ਦਾ। ਤਾਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਇੰਤਜਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਏਨਾ ਸੰਤ ਸੁਭਾਅ ਕਿ ਕਦੇ ਪਾਜਾਮਾ ਪਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਛਹਿਰਾ ਪਾਇਆ ਹੋਣਾ, ਸਿਰ ਤੇ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਣੀ। ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਸ ਇਕੋ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਗਨ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਨ

ਤਿਆਗ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਨਿਨ ਸੇਵਕ।

ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤਿਅੰਤ ਨਿਵੇਕਲੀ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਸਿੱਖ -ਸਾਧ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੱਥੇ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਥਾਂ ਡੇਰਾ ਲਗਵਾਣਾ। ਸਾਰੇ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ।

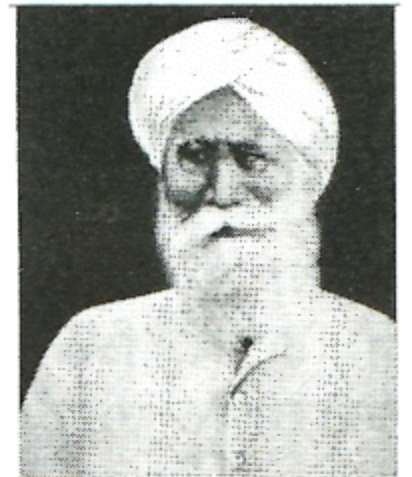
ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਭੰਮਰਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਚਹੁੰਆਂ ਦੌਰਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਨਾਲ ਸਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਲੰਡਨ ਆ ਗਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ-ਪਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਲੜਕਾ ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜਰਮਨੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜਰਮਨੀ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ -

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਜਰਮਨੀ ਵਿਚ ਪਸ਼ੂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੇਖਣ ਗਏ। ਵਾਸਦੇਵ ਸਿੰਘ ਭੰਮਰਾ ਵੀ ਨਾਲ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਿਹਾਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਕ ਗਊ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ - “ਇਹ ਗਊ ਏਨੇ ਕਿਲੋ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।”

ਜਦੋਂ ਉਥੋਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰਜਿਸਟਰ (ਜਿਥੇ ਉਹਨਾਂ ਗਊਆਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ) ਕੱਢ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਥੇ ਜਿੰਨੇ ਕਿਲੋ ਦੁੱਧ ਦਰਜ ਸੀ, ਉਹ ਉਤਨਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਦੋ ਤਿੰਨ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ -

“ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਰਜਿਸਟਰ ਵੇਖਿਆਂ ਗਊਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਕਿਲੋ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।”

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ? ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ ? ਇਹ ਤੇ

(ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੰਮਰਾ)

ਸਾਰੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਨਹਾਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਛਿਪਿਆ ਕੀ ਸੀ ?

ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ !

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਉਥਹਾਲ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾ ਸਿੱਖ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ - “ਚਲੋ ਮੇਰੇ ਘਰ” ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਆਵਾਂਗੇ” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ - “ਨਹੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਚਲੋ।” ਬੜੀ ਜਿੱਦ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜਾਣ ਲਈ ਮੰਨ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਮੰਜੇ ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਪਈ ਸੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਤਕਲੀਫ ਨਾਲ ਉਚੀ ਉਚੀ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਤੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਤੇ ਆਹ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਉਹਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੇ ਉਠਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਹਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਰੋਗ ਕੱਟੇ ਗਏ ਹੋਣ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਜਰਮਨੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨੇ ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਦਿਨ ਲਈ ਹੋਰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਧੁੱਪ ਬਹੁਤ ਸੀ ਤੇ ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਰੂਮ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਭਰ ਦਿਓ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੇ ਪਾਣੀ ਰੱਖ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਲਓ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਕੇ ਭੰਮਰਾ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੋਫੇ ਤੇ ਬੈਠਿਆਂ ਬੈਠਿਆਂ ਦੀ ਜਬਾਨ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ। ਬੋਲਿਆ ਹੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਅੰਦਰੋਂ ਦੁੱਖ ਕੋਈ ਨਾ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਇਲਾਜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਨੀ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਜਬਾਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

ਡਾਕਟਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ - “ਤੈਨੂੰ ਇਥੇ 14 ਦਿਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਸਕੈਨਿੰਗ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਹੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਭੰਮਰਾ ਜੀ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ

ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਤਨੇਮ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਿਤਨੇਮ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਸੰਨ 1972 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਭਾਵੇਂ ਕੱਟੜ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਵਕਤ ਪੱਗ ਨੋਕ ਵਾਲੀ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸੰਨ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਗਮਨ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਮਨਾਈ ਜਾਣੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ 1872 ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਲਾਵਤਨ ਹੋਏ ਸਨ। ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਆਪੇ ਹੀ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ।

ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਘਰ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਚਾਰ ਰੱਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - “ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਐਨਾ ਖਰਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਆਪਣਾ ਮਕਾਨ ਵੇਚ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ।”

ਸੋ ਤਿਆਗ ਦੀ ਵੀ ਹੱਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸਮਾਰੋਹ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਬੀੜਾ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਨਾਲ ਰੰਧਾਵੇ ਨੂੰ ਲਿਆ। ਹਾਲ ਬੁੱਕ ਕਰਵਾਇਆ ਉਸਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਢਾਈ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਡ ਸੀ। ਇਕ ਅਕਾਲੀ ਸਿੱਖ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਬੁੱਕ ਕਰਵਾਕੇ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਉਸ ਆਖਿਆ - “ਤੁਸੀਂ ਏਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਆਹ ਸੇਵਾ ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ।” ਸੋ ਹਾਲ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਉਸ ਅਕਾਲੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਹੀ ਦਿਤਾ।

ਉਧਰੋਂ ਬੀਬੀ ਮਹਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦਾ ਫੋਨ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਆਇਆ (ਇਹ ਬੀਬੀ ਹੁਰੀਂ ਵੀ ਨੈਰੋਬੀ ਤੋਂ ਆਕੇ ਏਥੇ ਵੱਸੇ ਹਨ) ਫੋਨ ਤੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ - “ਲੰਗਰ ਦਾ ਖਰਚਾ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗੀ।” ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਫੰਕਸ਼ਨ ਹੈ ਏਥੇ ਲੰਗਰ ਦਾ ਖਰਚਾ ਬਹੁਤ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਬੀਬੀ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕਲਿਆਂ ਨੂੰ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਪਰ ਉਸ ਬੀਬੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਕੋਈ ਗੱਲ

ਨਹੀਂ।” ਸੋ ਸਾਰਾ ਲੰਗਰ ਦਾ ਖਰਚਾ ਉਸ ਬੀਬੀ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਡੇ ਵੱਡੇ ਫੰਕਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਲਗਿਆ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ? ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਰੰਧਾਵਾ ਜੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ ? ਉਹ ਮੋਨਾ ਜੁ ਸੀ। ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ - “ਇਸਨੂੰ ਭਜਨ ਦੁਆਓ।” ਤਾਂ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਸਨੇਹੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭਜਨ ਦੇਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਤਾ ਤੇ ਰੰਧਾਵਾ ਜੀ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਜ ਗਏ। ਸਤਿਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਨਜਾਨੀਆ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੇ ਜਿਥੇ ਸੰਤ ਰੰਧਾਵਾ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਉਥੇ ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਬਚਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਈ ਕਰਤਾਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਲੜਕੇ ਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ “ਤੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਕਰਨੇ ਹਨ।” ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਠਾ ਦਿਤੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕੁੜਮਾਂ ਬਾਰੇ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਇਹ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁੜਮ।”

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨੁਕਸ ਸੀ। ਲੰਡਨ ਵਿਚ ਹਾਰਟ ਦਾ ਇਕ ਸਪੈਸ਼ਲ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ ਉਥੇ ਲੈ ਗਏ। ਉਥੋਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ “ਤੂੰ ਐਡਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈਂ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।” ਪਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਐਸੀ ਮਿਹਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਤੇ ਪਈ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ “ਪਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।” ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੈਫਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਫੋਨ ਤੇ ਸਿਫਾਰਸ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਉਥੇ ਲੇਡੀ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - “ਮੈਂ ਹਰ ਹਫਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ 4 ਟੀਕੇ ਲਗਾਵਾਂਗੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ 12 ਟੀਕੇ ਲਗਾਏ। ਉਪਰੰਤ ਚੈਕ-ਅਪ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ । ਭਾਵੇਂ ਇਲਾਜ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਅਪਾਰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ -

“ਭੰਮਰਾ ਉਠ ਤੂੰ ।” ਭੰਮਰਾ ਜੀ ਜਿਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੀ ਉਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਬੱਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅੱਜ ਹੋਰ ਤੇ ਕਲ੍ਹ ਹੋਰ। ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਸਾਧ ਰੋਗਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਿਅਉ

ਸੰਬੰਧਤ ਬੀਬੀ ਗੁਰਮੀਤ ਕੌਰ ਜੀ

(ਬੀਬੀ ਗੁਰਮੀਤ ਕੌਰ ਜੀ)

ਜਨਵਰੀ 2000 ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਹਾਰਟ ਅਟੈਕ ਦੇ ਲੰਮੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਗੁਜਰਨਾ ਪਿਆ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਇਲਾਜ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਾਸ ਦੇਹ ਅਰੋਗਤਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” ਜੀ.ਬੀ. ਪੰਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਐਂਜਿਓਗ੍ਰਾਫੀ ਕਰਵਾਈ ਗਈ। ਦੋ ਮੇਨ ਨਾੜਾਂ 100% ਬੰਦ ਅਤੇ ਇਕ ਵਾਲਵ ਲੀਕ ਕਰਦਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਜੀ.ਬੀ. ਪੰਤ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਬੈਨਰਜੀ ਨੇ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਨਾ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਿਆਂ ਬੈਲੀਅਮ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਪਰੰਤ ਮਿਲਟਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਬੈਲੀਅਮ ਟੈਸਟ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬੈਨਰਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣਾ ਰਿਸਕੀ ਦੱਸਿਆ। ਮੁੜ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਾਸ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਲਓ।” ਅਸੀਂ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ - “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਬਿਨਾ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦਿਓ।” ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ - “ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਓ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ।”

ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਰੰਭ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਜੀ.ਬੀ. ਪੰਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਦੇ ਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕੈਂਸਲ ਹੋ ਗਿਆ। 28 ਨਵੰਬਰ 2000 ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਰਛਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਰਾਹੀਂ ਡਾਕਟਰ ਸੇਠ ਦੀ ਦੇਖ ਰੇਖ ਵਿਚ ਐਸਕਾਰਟ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਟੈਸਟਾਂ ਉਪਰੰਤ ਇਹ ਹੀ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਾਈਪਾਸ ਸਰਜਰੀ (ਵੱਡਾ ਉਪਰੇਸ਼ਨ) ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੋ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਲਈ 6 ਦਿਸੰਬਰ ਦਾ ਦਿਨ ਮੁਕਰਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇੰਤਜਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕੈਂਸਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ 7 ਦਿਸੰਬਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਫਿਰ ਕੈਂਸਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - “ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੀ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਹਾਰਟ ਦਾ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਕੈਂਸਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿਓ। ਪਰ ਨਾਮੀ ਸਰਜਨ ਡਾਕਟਰ ਤਰੇਹਨ ਸਾਹਿਬ

ਨੇ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕੈਂਸਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਮੰਨਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲ੍ਹ 8 ਦਿਸੰਬਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਤੁਹਾਡੇ ਹਾਰਟ ਦਾ ਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। 8 ਦਿਸੰਬਰ ਨੂੰ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਥੀਏਟਰ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਧਿਆਇਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਜੀ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦੀਨ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਵਾਲੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹਸਤ-ਕੰਵਲ ਰੱਖ ਦਿਤਾ। ਹਸਤ-ਕੰਵਲ ਕੀ ਰੱਖਿਆ, ਅੰਦਰੋਂ ਸਾਰਾ ਰੋਗ ਹੀ ਮੁਕਾ ਦਿਤਾ। ਰੋਗ ਨਿਵਰਤੀ ਬਾਰੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਤਰੇਹਣ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਡਾਕਟਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ ਪਾਸੋਂ ਪਤਾ ਚਲਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਤਾਂ ਮਾਈਨਰ ਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਲਗਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਡਾਕਟਰ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਲਵ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ, ਇਕ ਨਾੜ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ, ਕੇਵਲ ਇਕ ਨਾੜ ਵਿਚ ਮਾਮੂਲੀ ਬਲਾਕੇਜ (ਰੁਕਾਵਟ) ਸੀ। ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਚੋਂ ਕੋਈ ਨਾੜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀ ਪਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੇ ਲਾਗਿਓਂ ਹੀ ਇਕ ਨਾੜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਬਾਈਪਾਸ ਸਰਜਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਮਨ ਵਿਚ ਆਇਆ - “ਮਹਿਮਾ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਕਹਿਣ ਕਥਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ” ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ “ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਲਓ” ਕੇਵਲ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਡਾਕਟਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ ਨੇ ਵੀ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਧੰਨ ਹਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਖੁਰਾਣਾ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਰੋਗ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੁਆਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਅਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਰੱਖੋ ਤੇ ਇਵੇਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਭਨਾਂ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਜੀ।

ਹੁਕਮ ਮੰਨੈ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਵਾਨ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਾਜੇ ਵਾਲੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ

ਇਕ ਵਾਰ ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਲੜਕਾ ਜਦੋਂ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਆਪ ਬਿਨਾ ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਹੀ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਓ।

ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ - “ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਕੁੱਛੜ ਚੁੱਕ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਿਆ ਕਰੇ। ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁੱਧ ਨਾ ਪਿਲਾਵੇ, ਸਿਰਫ਼ ਗਾਂ ਦਾ ਹੀ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਵੇ।”

ਬੀਬੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਕੁੱਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਬੱਚਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਉਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਤਿੰਨ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਉਸੇ ਹੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਦੁੱਧ ਪੀਤਾ। ਉਹ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਰਹੇ। ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸੀ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਤੇ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਬਚਨਾਂ ਨਾਲ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। “ਉਹ ਤੇ ਭਾਓ ਭਗਤ ਦਾ ਭੁੱਖਾ, ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ।” ਜਿਹੜੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਰ-ਉਤਾਰਾ ਹੋ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸੰਤ ਜੀ ਦਾ ਇਹੀ ਲੜਕਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵੱਡਾ ਹੋਕੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੀ ਰੱਸਾ-ਕੱਸੀ ਟੀਮ ਦਾ ਕਪਤਾਨ ਬਣਿਆ।

ਦੁੱਖ ਕੱਟਣਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੰਬੰਧਤ ਬੀਬੀ ਸਿਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਜੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ

ਬੀਬੀ ਸਿਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਮੰਡੀ ਤੋਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਚੋਂ ਹੈ। ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਕਾਮੋਕਿਆਂ ਵਾਲੇ ਇਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸਨ। ਬੀਬੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜੱਥਾ ਮੰਡੀ ਤੇ ਫੇਰ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਵਿਦਿਅਕ ਜੱਥੇ ਦੀ ਸਕੱਤਰ ਵੀ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਜੀ ਸੰਨ 1986 ਦੀ ਘਟਨਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਹ ਏਨਾ ਉਖੜਿਆ ਕਿ ਬਸ ਠੀਕ ਹੀ ਨਾ ਹੋਣ ਵਿਚ ਆਵੇ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਮਨ ਵਿਚ ਸੋਚੇ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਕੀ ਕਰਨਗੇ ? ਨਿਊਰੋ ਫਿਜ਼ੀਸ਼ੀਅਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਇਆ। ਲੁਧਿਆਣੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਿਊਰੋ ਫਿਜ਼ੀਸ਼ੀਅਨ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਕਿ ਇਹ ਰੋਗ ਤਾਂ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਵਧੇਗਾ ਘਟਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਡਾਕਟਰ ਹੀ ਏਦਾਂ ਕਹਿ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਬੀਬੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਕ ਮਾਤਾ ਕੋਲ ਲੈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਧਾਗਾ, ਧੂਪ ਤੇ ਇਲਾਇਚੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ। ਪਰ ਬਿਮਾਰੀ ਫੇਰ ਜ਼ੋਰ ਪਕੜਨ ਲਗੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ, ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀਆਂ ਨੇ, ਜਿਹੜੇ ਸਿਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਥੇ ਲੈਕੇ ਗਏ ਸਨ, ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ “ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ?” ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਹਦੇ ਘਰ ਦੇ ਜਦ ਮੇਰੀ ਦਵਾਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇ ?” ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਮਰਜੀਤ ਨੂੰ ਸਾਇੰਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਹੀ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਤੇ ਉਹਦਾ ਪਤੀ ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਆ ਗਏ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਜੁਆਬ ਦੇ ਦਿਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੁੱਝ ਸਮਝ

ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ?

ਆਖਰ ਇਕ ਰਾਤ ਸਿਮਰਜੀਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਬਚਣਾ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਹੀ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਲਈਏ। ਉਸਨੇ ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਕਪੜੇ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕਾਕੇ ਦਾ ਸਾਹ ਉਖੜ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਤਕ ਉਹਦਾ ਸਾਹ ਉਖੜਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਉਸੇ ਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਲੈਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਕਾਕੇ ਦਾ ਸਾਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਨ ਨੂੰ ਆਸ ਬੱਝ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਥੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਇੰਸਾਂ ਨਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਉਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਸਰਹਾਲੀ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਕਰਾਈ ਰੂਲਾਂ ਵਾਲੇ ਮੰਜੇ ਤੇ। ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਹਾਲਤ ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਾਕਾ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਫ਼ਤੇ ਕੁ ਬਾਅਦ ਬੀਬੀ ਸਿਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਮਿਹਰਾਂ ਦੇ ਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ -

“ਹੁਣ ਤੇ ਕਾਕਾ ਸਾਨੂੰ ਪਛਾਨਣ ਲੱਗਾ ਹੈ।”

ਫੇਰ ਬੀਬੀ ਜੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਹੋਰ ਰਹੇ ਤੇ ਮੰਡੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਕਾਕਾ ਪੜ੍ਹ ਲਿਖਕੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਠੀਕ-ਠਾਕ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਦਾ ਕੈਂਸਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਪਰ ਬੀਬੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਏਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕਰਨਗੇ ਸਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਸੀ ਵੈਦਾਂ ਦੇ ਵੈਦ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬੀਬੀ ਸਿਮਰਜੀਤ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਬੱਚੇ ਤੇ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ।

ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਮੁਝਕੇ

ਸੰਬੰਧਤ ਸੰਤ ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਨਚੰਦਾ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਬੜੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ – “ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਮੁਝਕੇ ਸਿਖ ਪਿਆਰਾ ਨਾਹਿ ॥”

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਨੇਮਾ ਛੁਡਾਕੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਗ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੱਗ ਸਿੱਧੀ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਲਕੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਛੁਡਾਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਿਆਦਾ ਬੱਧ ਕਰ ਦਿੰਦੇ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਦਾ ਵੀ ਭਜਨ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਕਛਹਿਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾਉਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਛਹਿਰਾ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ। ਪਰ ਅਜੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਟਾਲ ਦਿਆ ਕਰੇ।

ਇਕ ਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਜੋੜਾਂ ਵਿਚ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਨਾ ਆਇਆ। ਹਾਰ ਕੇ ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਆਂ ਵੇਖ ਉਹਨਾਂ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ – ਉਸਦੀ ਏਨੀ ਹਾਲਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਵੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਛਹਿਰਾ ਪੁਆ ਦਿਓ। ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਵਕਤ ਉਸਨੂੰ ਕਛਹਿਰਾ ਪੁਆ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ –

“ਉਠਕੇ ਨਾਲਾ ਬੰਨ੍ਹ।” ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਝਟਪਟ ਉਠਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਚਮਤਕਾਰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿ ਉਠੇ। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੋਂ ਦੇ ਰੋਗ ਵੀ ਕਟਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਵੀ ਸੁਰਖਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ –

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਦੁਰਮਤ ਮਤ ਰਹੇ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰ ਨਾਮ ਉਚਰੇ ॥

ਹੋਰ ਸਾਖੀ :-

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਸਨ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਕੋਈ ਦੁੱਖੀ ਆਕੇ ਅਰਜ਼ ਕਰਦਾ, ਉਸਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਮਾਰਗ ਵੱਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ। ਆਪਣਾ-ਆਪ ਵੀ ਜ਼ਾਹਰ ਨਾ ਕਰਦੇ।

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੰਡ ਸਮੇਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਆਪ ਕੀਤੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ ਕਿ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਲੈਕੇ ਰਾਵੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਓ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤੇ ਸਭ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ।

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਤੇ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਦੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਖੱਜਰਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਬੜਾ ਦੁੱਖੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੱਗ ਟੇਡੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ – “ਤੂੰ ਪੱਗ ਸਿੱਧੀ ਕਰ ਲੈ, ਤੇਰੀ ਲੜਕੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ?”

ਉਸਨੇ “ਸਤਿ ਬਚਨ” ਕਹਿਕੇ ਪੱਗ ਸਿੱਧੀ ਕਰ ਲਈ। ਲੜਕੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹਟ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਦਾ ਹਲਤ-ਪਲਤ ਸੰਵਾਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ –

ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੀਤ ਚਲਹੁ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਹੁ

ਹਰ ਹਰ ਕਥਾ ਨਿਰਾਲੀ ॥

